

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

الجماعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
OBCÍ V ČESKÉ REPUBLICCE

- ROČNÍK 27
- ČÍSLO 1 - 11

LISTOPAD 2009 ● DZU L–HIDŽDŽA 1430

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque
Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

V letošním roce se časopis Hlas dožívá svého 27. ročníku. Vycházel pravidelně v letech 1937 – 1945 a pak od roku 1991 až dodnes, s roční přestávkou v roce 1993. Na to, jak dlouhá je to doba, Hlas neprošel nějakými výraznými změnami. Formát ani záhlaví se téměř nezměnily, obsahem byly vždy většinou články. V posledních letech se rozšířila snad jen Zpráva o činnosti Ústředí a organizací, především díky rostoucím aktivitám Islámských center v Praze a v Brně.

Když mi v roce 2000 pan prof. Šilhavý předeával vedení UMO, zahrnovalo to mimo jiné postarat se o vydávání Hlasu. I když Hlas i nadále vycházel 2–4x ročně, následujících šest let proběhlo spíše ve znamení snah o registraci Muslimské obce a o získání tzv. zvláštních práv podle zákona 3/2002 Sb. První se v r. 2004 podařilo, druhé bylo v r. 2006 Ministerstvem kultury i přes naše odvolání zamítnuto. Nyní přichází čas i na změny v časopisu Hlas. Jde především o změny po obsahové stránce, aby Hlas byl pestřejší a čtivější a aby více oživil život muslimské komunity u nás. Měly by se v něm více projevit jednotlivé místní obce. Ke dvěma zakladatelským totiž letos na jaře přibyla Muslimská obec v Teplíčkách a 12. prosince 2009 byla pod střechem UMO přijata další obec – v Hradci Králové.

Situace v Evropě pro nás není jednoduchá a je možné, že se bude dále polarizovat. Vzrůstají aktivity pravicových stran a skupin, z nichž některé mají otevřeně protimuslimskou orientaci. Švýcaři se v referendu vyhlášeném na žádost tamní pravicové Švýcarské lidové strany a její ostré kam-

SLOVO REDAKCE

pani vyslovili pro zákaz stavby minaretů. Názory na islám se radikalizují i ve Francii, což dokládá např. vzrůstající aktivita francouzské radikální Národní fronty nebo výsledek průzkumu, ve kterém 41 % Francouzů vyslovilo nesouhlas s výstavbou nových mešit v zemi. Podobné výsledky přicházejí bohužel také z východní části České republiky. Podle velkého průzkumu hodnot a postojů české společnosti, který uveřejnila MF Dnes, se na Moravě za poslední roky zvýšila averze k islámu dvojnásobně, z 15 na 30 procent dotázaných.

Za této situace je důležitá umírněnost a semknutost muslimské komunity, aby se neuzavírala před společností, ale byla naopak otevřená, snaži-

la se o integraci a byla pro společnost přínosem. Věřím, že k tomu bude přispívat i časopis Hlas.

Již v tomto čísle Hlasu se objeví některé změny. Každé číslo by mělo obsahovat vývěsky jednotlivých místních obcí (pokud dodají své podklady, co zajímavého se u nich událo), okénko studentů, téma čísla, odbornější studii, vybrané páteční kázání, něco kratšího na závěr. Mohou tu být i další rubriky, a to podle situace (dopisy, recenze, kalendář – co se chystá, apod.). Redakce rovněž uvítá vaše názory či náměty a návrhy pro budoucí čísla Hlasu. Můžete je posílat e-mailem na paha@muslim.cz nebo poštou na adresu redakce Hlasu: Blatská 1491, 198 00 Praha 9-Kyje.

Vladimír Sáňka

Vývěsky obcí – z jejich činnosti

Pražská obec

Pražská mešita a Informační kancelář s modlitebnou v centru Prahy jsou otevřené sedm dní v týdnu, aby do nich mohli přijít všichni muslimové bez rozdílu, zájemci o islám z řad nemuslimů i zájemci o návštěvu a prohlídku Islámského centra.

V obou prostorách jsou zajištěna páteční kázání, která jsou v hlavní mešitě pronášena ve dvou jazycích (arabsky a česky). Z důvodu velké návštěvnosti probíhá v modlitebně v centru Prahy páteční kázání vždy dvakrát. V současné době působí v Pražské mešitě dva imámové. Islámská nadace v Praze zajišťuje provoz knihovny, pravidelné přednášky, sobotní výuku a program pro děti, program v měsíci ramadánu (každodenní večere přerušující půst, modlitba taráwih, nocování v mešitě v posledních 10 dnech ramadánu, soutěže apod.), oslavu muslimských svátků, islámské sňatky, omývání zemřelých muslimů, pohřby, rituální obřizky chlapců, rady v náboženských otázkách, pravidelné vydávání modlitebních časů a další aktivity.

V oblasti charity shromažďuje prostředky od muslimů, darované jako náboženská daň (zakát) a dobrovolná almužna (sadaqa) a rozděluje je sociálně slabším rodinám a jednotlivcům. Někdy je z této pomoci hrazen i lékařský zákrok, neplacený pojišťovnou, ubytování potřeb-

ných muslimů, nutné výlohy na cestu, pohřeb apod.

Pravidelně navštěvuje uprchlické tábory v celé ČR. Pomáhá formou ošacení, při oslavách svátků, při zřízení modlitebny v tábore, výuce dětí, finanční pomocí apod. Rovněž organizuje sbírky při živelných pohromách v ČR i ve světě.

Osvěta je zaměřena jak do řad muslimů, tak i směrem k nemuslimské veřejnosti. Kromě pátečních kázání pořádá Islámská nadace v Praze lekce z Koránu, jeho výkladu, prorokových výroků a jeho života, přednášky pro české muslimy a zájemce o islám, kurzy arabštiny, přednášky pro veřejnost i na školách, výstavy, organizuje návštěvy škol v mešitě, prezentuje islám a muslimy ve sdělovacích prostředcích, poskytuje konzultace studentům k jejich pracem, setkává se se zástupci jiných náboženství v rámci mezináboženského dialogu, spolupracuje na projektech a výzkumech v oblasti migrace, integrace a multikulturní výchovy. Zvláštní pozornost je věnována spolupráci s médii a také překladům a tisku knih a brožur o islámu.

Nadace se také snaží ve spolupráci s jinými organizacemi podílet na tvorbě výukových programů (multikulturní výchova, náboženská výchova), které by pak byly využívány samotnými učiteli na školách. Cílem Islámské nadace v Praze je to, aby muslimové u nás byli součás-

tí občanské společnosti a aby v ní byli integrováni, při zachování své identity.

Výběr z činnosti za poslední období

■ Dne 8. 1. 2009 poskytl V. Sáška rozhovor pro noviny Prager Zeitung. Dne 15. 1. besedoval imám mešity v Praze E. Omič a předseda Muslimské obce v Praze V. Sáška se studenty Evangelické teologické fakulty v rámci kurzu Židé, křesťané a muslimové ve vzájemných vztazích. Dne 26. 1. poskytl V. Sáška rozhovor týdeníku Respekt pro článek o kreacionismu. Článek vyšel 12. února. Dne 29. 1. navštívili Pražskou mešitu žáci Základní školy Sázková v Praze 2. Dne 3. 2. navštívilo Pražskou mešitu 35 průvodců pracujících pro Pražskou informační službu. Dne 5. 2. vyšel rozhovor s V. Sáškou v hlavním ruském islámském webu www.islam.ru.

■ Dne 6. 2. natáčela v Pražské mešitě Česká televize několik rozhovorů pro seriál Rodinné křížovatky. Dne 12. 2. vyšel příloze Katolického týdeníku Perspektivy rozhovor s V. Sáškou o islámu a muslimské komunitě. V neděli 1. 3. vysílala Česká televize v pásmu pro děti „Hřiště“ rozhovor s V. Sáškou, při příležitosti odvysílání posledního dílu animovaného seriálu Časy zakládání, který se odehrával v Mekce a Medíně a objasňoval dětem vznik islámu. Dne 4. 3. natáčela v Pražské mešitě Česká televize. Dne 7. 3. proběhl v Pražské mešitě seminář s názvem „Pozitivní integrace“. Dne 12. 3. přednesla Zuzana Masáková a Emir Omič v Plzni přednášku s názvem „Žena v islámu“. Dne 19. 3. navštívili Pražskou mešitu studenti z gymnázia J. Keplera v Praze 6.

■ V reakci na útok na Pražskou mešitu neznámými vandaly v noci na 19. 3. poskytl V. Sáška několika rozhlasovým stanicím a několika deníkům rozhovor s vyjádřením k této události. Stejný den odpovídal také čtenářům v on-line rozhovoru pro zpravodajský server tn.cz. Na vyžádání časopisu Dingir bylo k tomuto případu vydáno také stanovisko Islámské nadace v Praze, které vyšlo v nejbližším čísle tohoto časopisu. Dne 25. 3. navštívili Pražskou mešitu studenti Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Dne 27. 3. navštívili Pražskou mešitu studenti gymnázia Pernerova v Praze 8. Stejný den přišli jako ka-

ždý rok na páteční kázání do Pražské mešity a na následující besedu studenti Husitské teologické fakulty v Praze. Dne 30. 3. navštívila Pražskou mešitu další skupina studentů gymnázia Pernerova v Praze 8.

■ Ve dnech 31. 3., 1. 4. a 2. 4. navštívily Pražskou mešitu tři skupiny studentů z gymnázia Kavčí hory v Praze 4. Dne 1. 4. vysílala Česká televize dokument o Mesiáši, ve kterém hovořili také G. Chromeková a V. Sářka z Pražské mešity. Dne 7. 4. navštívilo Pražskou mešitu asi 30 studentů Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, studující na předměty občanská výchova a základy společenských věd. Dne 8. 4. hovořili ve studiu České televize Jana al-Oukla a V. Sářka pro pořad Světadíly. Dne 11. 4. vysílala Česká televize pořad „Já, muslimka“, ve kterém vystoupila Alena Mnasria a další pražští muslimové a muslimky.

■ Dne 14. 4. vysílal Český rozhlas 6 pořad natáčený na muslimském hřbitově v Praze. Vystoupili v něm V. Sářka z Muslimské obce v Praze, odborník na pohřebišť z Ministerstva pro místní rozvoj a také dva odborníci z pohřebních služeb. Dne 16. 4. navštívili mešitu v Praze studenti z Francie. Celkem 58 studentů a pedagogů z lycea v Lille diskutovalo přímo ve francouzštině s předsedou Islámské nadace v Praze Lazharem Maamri. Dne 22. 4. zorganizovala plzeňská pobočka Svazu muslimských studentů v místním hotelu Angelo promítání česky dabovaného filmu „Zázraky v Koránu“, který připravila Islámská nadace v Praze. Stejný den přednesla Zuzana Masáková a imám Pražské mešity Emir Omič v Hradci Králové přednášku s názvem „Žena v islámu“. Dne 30. 4. navštívili Pražskou mešitu studenti gymnázia Nad Kavalírkou v Praze 5. Dne 5. 5. si prohlédla Pražskou mešitu skupina studentů z Belgie.

■ Islámská nadace v Praze vydala v dubnu toto roku 70 stranovou brožuru „Co jest islám“, obsahující základy islámské víry. Dne 12. 5. diskutovalo v Pražské mešitě asi 60 studentů z Filosofické fakulty Východočeské univerzity v Pardubicích, zaměřeni filosofie, historie a sociálně humanitní studia. Stejný den navštívili Pražskou mešitu studenti z gymnázia v Praze - Libni. Dne 13. 5. vydal předseda Muslimské obce v Praze V. Sářka na žádost médií vyjádření k výlepu plakátků v pražském metru, které se pokoušejí o diskreditaci

Koránu. Dne 14. 5. besedovali v Pražské mešitě studenti gymnázia Nad Kavalírkou v Praze 5. Dne 15. 5. navštívili Pražskou mešitu dvě spojené skupiny studentů, jedna z katedry religionistiky Východočeské univerzity v Pardubicích, druhá z Vyšší odborné školy sociální pedagogiky a teologie (Jabok) v Praze 2. Zúčastnili se pátečního kázání a poté diskutovali s pražskými muslimy. Dne 21. 5. navštívili Pražskou mešitu studenti Metropolitní univerzity Praha.

■ Dne 28. 5. uspořádala Islámská nadace v Praze a Muslimská obec v Praze na pražské Právnické fakultě přednášku s názvem „Budoucnost islámu v Evropě“, na kterou pozvala jako hlavní řečníky profesora katedry Blízkého východu a Afriky FF UK v Praze Luboše Kropáčka a imáma mešity v Praze E. Omiče (viz obrázek). Dne 2. 6. navštívili Pražskou mešitu studenti gymnázia Na Vítězné pláni v Praze 4. Dne 23. 6. navštívili Pražskou mešitu studenti Arcibiskupského gymnázia v Praze. Ve dnech 2. – 6. 8. uspořádala Isl. nadace v Praze dětský tábor, který tentokrát probíhal v Harrachově (viz obrázek). Dne 17. 8. vydala Islámská nadace v Praze zprávu pro média o začínajícím postním měsíci ramadánu. Na pozvání Islámské nadace v Praze k nám přijel šejch Rádí al-Masri z Egypta, který zajišťoval především přednášky, každodenní lekce a také páteční kázání během svého téměř tříměsíčního pobytu v Praze. Druhým hostem Pražské mešity byl v ramadánu již tradičně šejch z univerzity Um al-Qura z Mekky Dr. Abdulláh

Sulajmán, který byl imámem na modlitby, taráwíh a neúnavně vyučoval správnou četbu Koránu, tadžvíd.

■ V létě tohoto roku vydala Islámská nadace v Praze dvě zhruba hodinová DVD s česky dabovanými filmy „Zázraky Koránu“ a „Zázrak stvoření člověka“. Za 20,- Kč jsou k dispozici v Islámských centrech v Praze. Dne 28. – 30. 8. uspořádal Ondřej Adamík spolu s dalšími mladými pražskými muslimy výstavu „Islám není nepřítel“ na Náměstí republiky v Praze. Dne 15. 9. hovořil V. Sářka o ramadánu a muslimské komunitě v Českém rozhlase 6, dne 19. 9. hovořil o islámu a muslimech v pořadu Hovory o víře rovněž na Českém rozhlase a dne 23. 9. na Radiožurnálu o islámském právu šaría. Svátek přerušení půstu jsme společně oslavili v neděli 20. září. Celá hlavní pražská mešita byla zaplněna, včetně parkoviště, na které byly položeny koberece. Následující sobotu se v mešitě konala oslava svátku, jejíž součástí byl kulturní program, soutěže pro děti i pro dospělé. Muslimové z Islámské nadace v Praze navštívili při příležitosti Svátku uprchlické tábory. Dne 7. 10. zaslala Muslimská obec v Praze spolu s Islámskou nadací v Praze odpověď na otevřený dopis Seniorátního výboru Pražského seniorátu Českobratrské církve evangelické (viz článek v tomto čísle Hlasu). Ve dnech 11. až 13. 10. probíhala v Praze konference Fórum 2000, které se za Muslimskou obec účastnil V. Sářka.

■ Dne 14. 10. vyšel v příloze Hospodářských novin „Muslimský průvodce Prahou“, na jehož vzniku se podíleli i členové

Islámské nadace v Praze. Text doprovázený řadou fotografií představoval Pražskou mešitu a Informační centrum s modlitebnou v centru Prahy, halal restaurace v Praze, prodejny s halal masem a další místa, kam chodí pražští muslimové a nejen oni. Dne 24. 11. navštívili Pražskou mešitu studenti z gymnázia B. Němcové v Hradci Králové. Stejný den vydala Islámská nadace v Praze zprávu pro média o blížící se pouti do Mekky a jejím průběhu. Dne 25. 11. si prohlédlo Pražskou mešitu 50 dětí Mezinárodní americké školy v Praze 6 – Nebušicích. Dne 25. 11. hovořil V. Sářka v České televizi na téma letošní pouti do Mekky. Dne 26. 11. byl V. Sářka pozván do Sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 6 – Dejvicích, kde diskutoval o islámu a muslimské komunitě v Praze s členy místního sboru křesťanů. V pátek dne 27. 11. jsme všichni společně oslavili Svátek oběti. Tentokrát se sváteční shromáždění s modlitbou a promluvou imáma konalo v nové velké sportovní hale Podvinný mlýn v Praze 9, která patří AC Sparta. Druhý den Svátku oběti navštívili muslimové z Islámské nadace v Praze uprchlické tábory, kde rozdělávali především maso, ale i další pomoc. Stejný den se konala oslava v hlavní mešitě v Blatské ulici. Na své si přišly především děti, pro které byly připraveny nejrůznější soutěže a hlavně dárky.

Brněnská obec

■ Dne 16., 17. a 19. 2. a 11. 3. 2009 navštívilo Brněnskou mešitu První německé gymnázium. Dne 18. 2. a 4. 3. to bylo Biskupské gymnázium, dne 2. 3. Gymnázium Křenová a 4. 3. gymnázium z Břeclavi. Dne 9. 3. se Muneeb Hasan účastnil semináře na Pedagogické fakultě, kabinet multikulturní výchovy. Dne 13. 3. navštívilo Brněnskou mešitu Gymnázium z Ostrova nad Ohří, dne 16. 3. Střední škola informatiky a spojů, dne 17. 3. Vyšší odborná zdravotní škola, dne 18. 3. Filozofická fakulta, dne 23. a 25. 3. Církevní zdravotní škola. Dne 1. 4. přednášel Muneeb Hasan Adventistům sedmého dne. Dne 14. 4. navštívila Brněnskou mešitu Pedagogická fakulta a 15. a 17. 4. Gymnázium Řečkovice. Dne 16. 4. přednášel Muneeb Hasan v Rožmberku. Dne 28. 4. navštívila Brněnskou mešitu Odborná zdravotní škola a 30. 4. Základní škola Pavlovská. Dne 1. 5. přednášel Muneeb Hasan skautům. Dne 13. 5. navštívilo Brněnskou mešitu Gymnázium Křenová a Adventisté sedmého dne,

15. 6. Slovanské gymnázium a 24. 6. dvakrát Gymnázium Vídeňská.

■ Dne 17. 10. přednášel Muneeb Hasan v obci Nosislav pro Evangelickou česobratrskou církev. Dne 29. 10. se Muneeb Hassan Alrawi zúčastnil besedy na FF Brno. Dne 3. 11. proběhla přednáška a diskuze o Islámu v prostorách brněnského sboru ČCE. Dne 5. 11. Navštívili mešitu z VUT, 8. 11. skupina turistických průvodců, 9. a 18. 11. EKO gymnázium, 11. 11. Základní škola Husová, 12. 11. Gymnázium z Uherského Brodu, 16. 11. Základní škola Otnice, 17.11. Základní škola Horní, 18. 11. Střední škola pro knihkupce, 23. 11. Gymnázium Křenová, 24. 11. Sbor církve bratrské a 26. 11. skupina 10 mladých z ČCE.

■ V Brněnské mešitě probíhala modlitba svátku Id al-Fitr a Id al-Adha. Oslava Id-al-Fitr proběhla v prostorách Brněnské mešity, byla pod dohledem žen vyhrazena pro děti. Id al-Adha děti oslavily druhý den v sobotu v prostorách mešity, kde je bavil klaun, ženy se během toho bavily v pronajatých prostorách v hotelu Šeringham poblíž mešity, a večer v 18:30 byla v mešitě večere pro muže. Také pomáhali studentům a žákům z různých fakult a škol ve svých pracích o Islámu, poskytovali info zájemcům.

■ Od ledna do června probíhala v češtině vzdělávací výuka jak pro děti tak i pro dospělé, sedm dnu v týdnu: islámská věrouka (aqida), Islámské právo (fiqh), správné čtení a učení na zpměti Korán (tadžwid a hifz), výklad Koránu, výroky Proroka, arabština, také přednášky v různých oblastech. Promítání filmu pro děti o víkend, také jednou za měsíc soutěž v Koránu pro děti. Každé úterý pořádaly ženy dílničky pro děti.

Okénko studentů

Dne 14. 2. a 7. 3. pořádal Všeobecný svaz muslimských studentů přednášku o Afghánistánu. Vždy jednou měsíčně pořádá VSMS itikáf v Pražské mešitě, na programu je mimo jiné i jedna nebo více přednášek v podání pražského imáma nebo pozvaného hosta. Dne 12. 3. se VSMS podílel na organizaci přednášky v Plzni s názvem Žena v islámu, kterou přednesli Zuzana Masáková a Emir Omič z Prahy. Ve dnech 10. až 14. 4. se v Istanbulu konal Kongres evropských muslimských konvertitů, kterého se účastnili i někteří muslimští studenti. Přednášel tam mimo jiné i prof. Jamal Badawiy z Kanady o důležitosti integrace muslimské komunity do západní společnosti. Dne 22. 4. zorganizoval VSMS v Plzni v hotelu Angelo

Muslimská obec v Teplicích

Dne 21. 3. 2009 proběhla zakládající schůze MO v Teplicích, které se zúčastnilo 21 účastníků. Byla zvolena správní rada a kontrolní rada, předsedou obce byl jmenován bratr Marei Abbas, který současně i kazatelem a imámem teplické mešity. Po schválení založení Muslimské obce v Teplicích Výkonnou radou UMO byla podána žádost o registraci na Ministerstvo kultury, které oficiálně Teplickou obec zaevidovalo dne 20. 4. 2009. Od roku 2003 až do roku 2009 byly veškeré aktivity muslimské komunity v Teplicích pod hlavičkou Islámské nadace v Praze, ale od data evidence MO v Teplicích jsou tyto aktivity už pod UMO.

Jedena z největších událostí MO v Teplicích je nákup pozemku, který se nachází v lázeňské zóně centra Teplic. Pozemek má rozlohu 987 m², uprostřed stojí dvoupodlažní budova se suterénem o celkové ploše 432 m², která bude v budoucnu sloužit jako nová teplická mešita.

Z pravidelných aktivit MO v Teplicích

■ Pateční bohoslužba s překladem do českého jazyka

Sobotní aktivity – lekce pro české muslimy a muslimky

- lekce pro muslimy mluvící arabštinou
- učení Koránu a arabštiny pro děti

Během postního měsíce ramadánu se pořádá denní iftár

V příležitosti svátků (Íd al-fitr, Íd al-Adha) se koná v mešitě jak kulturní a zábavní program hlavně pro děti, kdy se rozdávají dárky.

promítání česky namluveného filmu Zátraky Koránu, který vyhotovila Islámská nadace v Praze. Dne 16. 5. uspořádal VSMS v Praze na Strahově tradiční velký fotbalový turnaj, kterého se účastnilo 13 týmů.

Ve dnech 10. – 12. 7. se v Třebíči konal pravidelný letní kongres muslimů, organizovaný Svazem muslimských studentů. Dne 14. 11. se konal v Brně fotbalový turnaj za účasti 4 týmů.

Když se řekne Pouť do Mekky...

Dojmy našich poutníků z letošní hadždže

I když letošní velká pouť do Mekky skončila doslova před pár dny, stihlo již několik poutníků z České republiky napsat své dojmy z této mimořádné události. Prostřednictvím Hlasu se o ně s vámi nyní podělí...

Poprvé v Mekce

Vyprávění první:

Řekne-li se Pouť do Mekky, každému se zajiště vybaví dva pojmy: „pilř islámu“ a „Ka'ba“.

Jsem česká muslimka a podle islámu jsem začala žít před více než osmi lety. A právě pouť do Mekky (hadždž) mi chyběla jako jediná a poslední nesplněná povinnost muslima vůči Alláh. Cesta do Saúdské Arábie však pro mě, jako ženu bez **mahram**, byla naprosto nereálná, neboť pocházím z nemuslimské rodiny. Alláh (swt) je však milosrdný a nežádá od člověka více, než je schopen a v takových situacích, jako byla moje, je prý žena z pouti omluvena.

Přesto jsem před rokem provedla úmysl, že na pouť se budu duševně i fyzicky připravovat a dá-li Alláh (swt), ji budu moci někdy absolvovat. Toužila jsem poznat místa, kde působili proroci Abrahám a Muhammad (sAs) a při pomýšlení, že tak splním svou povinnost vůči Alláh se mé srdce zalévalo štěstím a oči slzami zároveň.

Když jsem na sklonku letošního léta přijala pozvánku být zařazena do skupiny muslimů, ze kterých budou vybíráni poutníci a pojedou na hadždž jako hosté krále Saúdské Arábie 'Abdulláha, netušila jsem, jak je Alláh (swt) Mocný a Štědrý.

Během několika následujících dní mi zazvonil telefon a já nemohla uvěřit. Jedu na hadždž! Neskonale štěstí, které jsem v tu chvíli prožívala, se mnou sdíleli i má dcera a syn (nemuslimové), neboť věděli, co to pro mě znamená. Z mé cesty měli obrovskou radost, vážili si toho a celou dobu mi byli alhamdulillah oporou. Jak před odjezdem,

tak v době mé Pouti. Přípravy na dalekou cestu vrcholily – využila jsem veškeré možné prostředky k tomu, abych se dobře připravila, neboť cesta bez společníka není jednoduchá. Čerpala jsem z přednášek a knihovny v Pražské mešitě, z internetu... Podrobně jsem nastudovala jednotlivé poutní obřady krůček po krůčku, kdy a kam přesně jít, co, kde a kolikrát říkat, našla jsem si i mapu Mekky, Miná, 'Arafát a podrobně jsem si prohlédla jednotlivé části mešity Al Haram. To proto, aby vše bylo tak, jak Alláh od svého služebníka žádá.

Pominu množství organizačních nesrovnalostí a problémů, které zákonitě patří ke každému cestování, zvláště v takové razanci jako je pouť do Mekky, kdy se v krátkém časovém období pře-

opakovaly jsme očistu, modlitbu a také trénovaly talbju a takbír. Prostě se snažily, aby náš čas strávený v Mekce byl maximálně využit ke spokojenosti Alláh (swt), vždyť v Mekce jsme jednou za život, právě teď, poprvé a možná i naposledy...

Následující večer se naše skupina vydala do mešity Al Haram, ke Ka'bě. Cesta autobusem, který nám poskytl saúdský král, přes Mekku byla časově náročná pro velký nával v ulicích a tak pouhých 6 kilometrů se mi zdálo nekonečných. Konečně jsme stanuli na půdě před mešitou a přede mnou se z noční oblohy vynořilo kouzelné panorama mešity Al Haram. Jejich vysoké minarety a okna zářily do dálky. Vůbec jsem nevnímala stovky lidí, kteří nás míjeli a mířily směrem k ní. Pozvolna a se slovy talbji: „Přicházím, ó Bo-

souvají statisíce lidí z různých koutů světa na jediné místo.

Naše skupina českých a arabských poutníků z Prahy vycestovala společně s „civilními“ cestujícími do Istanbulu, kde přestoupila do letadla určeného pouze pro poutníky. Muži zahaleni v ihrámu a talbja linoucí se celým letadlovým prostorem – to byly nezapomenutelné okamžiky mé cesty. Všichni na palubě měli společný cíl a bylo jedno, kdo jaké je národnosti, rasy, nebo pohlaví.

Do Mekky jsme dorazili několik dní před vlastní Poutí. Ubytování v hotelu bylo dle pravidel islámu, ženy zvláště, muži zvláště, jen národnosti promíchané, což vůbec nebylo na překážku. V hotelu se nás ujala šejcha z islámské univerzity v Mekce se svými kolegyněmi a veškerý čas věnovaly tomu, aby náš islám ještě více vybrousily a zocelily. Zkoušely nás ve čtení Koránu tadžwidem,

že, přicházím, přicházím k Tobě, jenž společníka nemáš, přicházím, Tobě chvála, dobrodiní i vláda náleží, Tobě, jenž společníka nemáš... jsme postupovali směrem ke Svatyni. Na nádvoří už naše skupina byla jen miniaturním zrnkem mezi statisíci věřících. Přes veškeré davy lidí zde panoval klid, vzájemná sounáležitost a ohleduplnost. Do mešity Al Haram vstupujeme pravou nohou a vyslovíme du'á: „*a'údu bi-'l-lláhi-'l-azím, wa bi-wadžihi-'l-karím, wa sultánihi-'l-qadím, mina-'š-šajtáni-'r-radžím*“ (utíkám se k Bohu vznešenému a k tváři Jeho velkodušné a moci Jeho věčné před šajtánem prokletým), *bismi 'l-lláhi, wa 's-salátu wa 's-salámu, alá rasúli 'l-lláhi, al-láhumma 'iftahlí 'abwába rahmatika* (ve jménu Božím, požehnání a mír Poslu Božímu, ó Bože, otevři mi brány milosrdenství Svěho). Množství světla, lesk mramorové podlahy a

sloupoví uvnitř mešity, ozdobné mohutné lustry a absolutní čistota – to vše mě uchvacovalo. Tolik lidí a všichni ukázněně vstupovali jeden za druhým se stejným úmyslem a cílem uctít našeho společného a Jediného Stvořitele.

Nad hlavami věřících, míhajících se kolem nás jsem najednou spatřila Ka'bu. Celé mé tělo prostoupil klid a uvnitř hrudi mě jakoby něco moc příjemného pohladilo...tak to je Ka'ba, o které jsem tolik slyšela, kterou jsem tolikrát viděla na fotografiích, ale ten pocit, ten žádný obrázek nemůže vyjádřit. Sestoupili jsme ze schodiště na prostranství před Ka'bu a vmísili se do davu, který obcházel Svatyni. Zde skončila talbija a začali jsme první z obřadů Malé Pouti – 'umra. Se slzami v očích a srdcem doslova na dlani jsem za laskavého doprovodu společníků z naší skupiny Ka'bu sedmkrát obešla... po celou dobu jsem děkovala Alláh, že jsem vůbec tady a prosila Ho o vše možné i nemožné, za sebe, za svou rodinu, za ostatní muslimy, za vás, kteří jste zůstali doma...

K Malé Pouti patří též pomodlit se po skončení obcházení Ka'by dvě raka' za Makám Ibráhím (za stopou proroka Ibráhíma (mír s ním)) a pít vody Zam zam. Provést to v přesně určeném místě v období před Velkou Poutí, kdy je mešita plná, je téměř nemožné a tak jsme našli místo k modlitbě opodál, ve zvýšeném přízemí, ale ještě v zákrytu stopy proroka Ibráhíma. Zam zam lze pít v mešitě Al Haram téměř na každém kroku. Je možné vidět poutníky, jak jí naplňují nejen své útroby, ale také přinesené nádoby a Zam zam s nimi později putuje do jejich rodné země. Poté jsme se vydaly už jen s mou přítelkyní na Safá a Marwa k provedení takzvaného sa', sedminásobného přesunu mezi oběma pahorky, jak to dělala před několika tisíciletími Hagar, když hledala vodu. Jelikož jsou oba součástí mešity, nebyl problém je nalézt. Vše mi připadalo téměř neskutečné. Množství lidí, kteří jdou stejným směrem, za stejným cílem, nikdo se nehádá, nestrká, ačkoliv je zde doslova tělo na tělo – všichni jsou k sobě ohleduplní. Cestou ze Safá směrem k Marwa si přetřívají své prosby k Alláh nebo reci-

tují Korán, na pahorku pozdraví Ka'bu a vysloví doporučený verš z Koránu a jdou dál opačným směrem. Já děkovala stále Alláh za vše, co mi přišlo na mysl, neboť v běžném životě bereme spoustu věcí jako samozřejmost, ale tady, kde celou svou duši odhalíte, najednou začnete věci kolem sebe vidět úplně z jiné strany. Prosila jsem i za nemocné, staré a nemohoucí, které jsem tu cestou potkávala, kteří už nešli svižným krokem jako ostatní, ale třesoucí se o holi a nebo na vozíčku, aby měli sílu dokonat svou pouť, své uctívání. Tady, před Alláh jsme si byli všichni rovni. Všichni jsme byli služebníci našeho Pána a Stvořitele. Přesun končil na Marwa a na řadě bylo střihání vlasů. V okolí mešity byla spousta holičství, která tyto služby vykonávají, ale nebylo výjimkou vidět muže sedět přímo na chodnících, kde se nechávali střihat. My ženy jsme to provedly se vši úctou až na hotelovém pokoji. Tím skončila moje Malá Pouť, 'umra, stejně tak i pro všechny ostatní, kteří přijeli vykonat hadždž tamattu' (kombinovanou pouť 'umra a hadždž). Po vystoupení ze stavu ihrámu jsme očekávali příchod 8. dne měsíce dzul hidžda, abychom do stavu zasvěcení opět vstoupili a zahájili tak hadždž. Ale o té zase někdy příště.

Helena (Karimab)

Vyprávění druhé:

Byl jsem požádán, abych napsal něco o hadždži. Chtěl jsem psát o mramorovém obložení okruhu Haram, které připomíná pohádkový zámek nebo o velkolepém řešení vstupu do údolí Miná, kde jsou kamenováni ďáblové. Nakonec jsem se rozhodl, že budu psát o největší emoci, kterou jsem zažil, když jsem se díval na davy obcházející Ka'bu. Jejich konání spojovala jednotná myšlenka, jako kdysi v Prorokově době. Z historie je známo, že ansáry i muhádžirín spojovala myšlenka nového náboženství, každý dělal to, co bylo třeba. I Prorok se na některá bojiště dostal až po vyhrané bitvě. Při sledování obcházejících poutníků jsem si uvědomoval, jak hluboko erozí prochází islámská umma v současné

době. Je to patrné z řady příkladů: ve Francii, kde je muslimská komunita složená převážně z přistěhovalců ze severní Afriky, ztrácí umma několik tisíc muslimů ročně, ale i u nás je rozpad islámské společnosti znát. Známe muslima, který založil svou islámskou společnost, aby mohl být první, když mu na to jinde jeho znalosti nestačí. Známe skupinu, která založila sdružení „Liberálních muslimů“, přitom neznají obsah slova islám ani slova liberální.

Islám znamená podřídit se vůli Alláhově, ačkoli toto vysvětlení nemám bez komentáře rád. Většina si to vykládá tak, že vše nechá na Alláho-vi, ať to zařídí. Pravý opak je pravdou. Jde o aktivní, vědomé uplatnění islámských principů v každodenním životě, islám je především způsobem života. Aby mohl být správně žit, musí každý člen ummy znát a řídit se islámskou etikou. Je především věcí imámů a učenců, aby s touto etikou ummu seznamovali. Islámská etika není zaměřena pouze dovnitř ale i vně ummy. Často je totiž slyšet: „Já se řídím zákony Božími, ne zákony společnosti.“

A znovu si musím připomenout ten úchvatně povznášející pohled na davy obcházející Ka'bu, spojené jednou myšlenkou. Věřící už tak obcházejí více než 1400 let, a alhamdulillah tak budou konat až do konce věků. Připomínejme si tedy původní etické principy islámu a zachovávejme jednotu ummy!

Václav (Jásín)

V Mekce opět po deseti letech

Vyprávění třetí:

Bůh mi požehnal a já měl to veliké štěstí a mohl již podruhé vykonat pouť do Mekky. Poprvé to bylo před deseti lety, jen několik měsíců po tom, co jsem se stal muslimem. Tentokrát jsem jel navštívit památná místa již jako zkušený muslim. Rozdíl mezi minulou a nynější návštěvou jsem pocítil už před samotným odjezdem. Pokud jsem odjížděl na první pouť naplněn výhradně očekáváním z neznámého a prodchnut touhou spatřit vysněné, samotný průběh pak prožíval s obavami, abych neudělal něco špatně, jinak nebo nenapravitelně, nesla se má druhá cesta do oněch míst již zcela v realistickém duchu – vím kam jedu, co mám očekávat, bude to asi tak a tak. Ale hlavně jsme odjížděli s klidem v duši zcela odevzdán do vůle Boží, neboť mě moje první cesta poučila, že tak je to nejlepší. Chvála Bohu! On mocný je a vznešený!

V duši jsem ale romantik a tak mě docela mrzelo, že neprožívám ty stejné pocity, které mě naplňovaly před mojí první cestou. Připomínal jsem si tyto pocity a zkoušel alespoň navodit si

podobnou náladu. Marně. Realita pouti samotné – tlačence, horko, námaha, útrapy cesty, to všechno na co jsem si vzpomněl, mi nedovolovala toho dosáhnout. Pro mě, Čecha, byla ale romantika vždy nesmírně důležitá. Bez ní si nedovedu vůbec svůj život představit. I do islámu jsem vstoupal s romantickými představami a je to opět romantika, která mi, díky Bohu, pomáhá státi se lepším muslimem. Utěšoval jsem se prozatím tím, že s chladnou hlavou se budu moci lépe soustředit na vykonání poutních obřadů a neopomenu ani nic ze zvyklostí Prorokových, a dá-li Bůh, těch vykonám co nejvíce. In šá'alláh!

Pro mě ja na takové cestě důležité pohodlí. Ne pohodlný diwan a lahodná krmě – i když toho se nám díky Bohu a našemu dobrodinci – Ochránci obou svatých měst – dostalo více než dost – ale takové to cestovatelské pohodlí – dobrá cesta, snadný průchod, neztratit věci, netahat nic zbytečně a podobně. I toto je důležité a neopomenutelné pro úspěšnost cesty. Saúdská Arábie pro poutníky letos udělala opravdu obrovský kus práce. Pod hrozbou možné světové katastrofy v podobě „nové“ chřipky a neblahých zkušeností z průběhu pouti z předcházejících let, zapojila do jejího organizování skutečnou armádu lidí nešetře prostředků pro zajištění bezpečnosti a hladkého průběhu. Však to bylo také znát. Letos, alespoň podle toho, jak jsem slyšel, se díky Bohu během poutních obřadů nestala ani jedna smrtelná nehoda. Chvála Bohu! On mocný je a vznešený!

Zvýšená bezpečnost se však projevila i na venek. A pro mě trochu překvapivě i tam, kde jsem si to zrovna nepřál. Za snad nejnebezpečnější místo, kde zemřelo již mnoho poutníků, byla vždy považována místa „kamenování ďábla“. Zde se možná projevila snaha o bezpečnost za poslední dekádu nejvíce. Z dvoupatrového kamenovacího, v patře celkem úzkého prostoru, se stalo čtyřpatrové kolosální nástupiště olbřímých rozměrů (viz obr.). Sloupy, které při mé první pouti byly ještě opravdu sloupy, se proměnily v oválné zdi o délce patnácti metrů. Ale je nutné říci, že bezpečnost je téměř dokonalá a vznik tlačence i při tolika lidech, co se letos pouti zúčastnili, skoro nulová, a pád z výšky, osudný tolika lidem v minulosti, prakticky nemožný. Možná, že bezpečnostní opatření ubraly tomuto místu na kráse, neubraly však poutníkům chuť pořádně to šajtánovi nandat. Kamenovalo se se stejným zánícením, jak jsem si to pamatoval z minula, a navíc pak bylo i kam poodstoupit a pronést prosby k Bohu, což před deseti lety bylo někdy zřehla nemožné, pokud člověk nechtěl utrpět úraz. Chvála Bohu! On mocný je a vznešený!

Jak jsem podotkl výše, zvýšená snaha o bezpečnost má také své, jak nejlépe to říci ... následky. A tím je omezená možnost dodržet přesně

sunnu Prorokovu (s.A.s.) o niž je člověk poučen z nepřeberného množství příruček a hadísů. Z důvodu hladšího průběhu všeho, je urychleno všechno. Ten, kdo by chtěl dodržet sunnu přesně (podotýkám tady důrazně sunnu, protože fard je samozřejmě zachován do posledního písmene), a to zejména časy jednotlivých odchodů a příchodů z a do poutních míst, musí se odpoutat od své organizované jednotky a pustit se do pouti sám, což by samozřejmě člověk, který je na pouti poprvé, činil asi z potížemi, neboť se tím vystavuje možným velkým útrapám, o jejichž důsledcích se může jen dohadovat. Zkušený poutník pak může podstoupit, není-li mu trocha nepohodlí proti srsti, dvoudenní pěší pochod, ale myslím, že odměnou mu bude opravdu prožitá pouť. Posuny v časech příchodů a odchodů z Miná na planinu 'Arafa, z Muzdalify do Miná a z Miná do al-Haramu mě překvapily jen trochu, neboť již před deseti lety jsem si všiml, že starší lidé opustí Muzdalifu před ranní modlitbou, udivil mě spíše názor na to, že je možné zaměnit pořadí úkonů v den Velkého svátku – kamenování – obětování – oholení se – tawáf a sa'j. Zdůvodnění, že vše probíhá řádně, neboť je to jen sunna a tím při dodržení fardu lze úkony prohodit, mě

osobně uspokojila jen málo. Minulá pouť totiž proběhla zcela podle sunny Prorokovy a to včetně časů odchodů a příchodů, a po celou dobu jsem si myslel, ale možná nesprávně, že to je jediný správný způsob. Nějak mi chybělo takovéto zdůvodnění, jaké používáme tady u nás. Tady je hadís, tady verš z Koránu, tady máš důkaz. Fatwa není asi zatím to, co bych akceptoval bez pochybností. No, udělali jsme nakonec vše, jak to jen bylo možné podle sunny, tak, jak jsme cítili, že je to správněji. A Bůh ví vše nejlépe! Ale i to je cena za lepší bezpečnost. Chvála Bohu! On mocný je a vznešený!

I přes všechny tyto změny, pro laika snad nepodstatné, jsem si pouť opravdu užíval. I moje romantická duše si nakonec přišla na své, když jsem si uvědomil, že právě všechn ten mumraj, zdánlivý chaos a až přeorganizovanost, zápal pro plnění poutních předepsání, podstoupení toho všeho pro slávu Alláhovu, následná únava, obava z „nové“ chřipky, že to je ta romantika, kterou jsem postrádal před začátkem cesty, ta romantika, kterou jsem hledal a opět našel.

A jestli se mi zdála lepší moje první návštěva památných míst či ta nyníjší? To si budu muset ještě chvilku promýšlet. Zatím jsem

nevstřebal všechny zážitky a dojmy z cesty. Člověk je po takové cestě tak trochu mimo. Myšlenky stále utíkají zpět a já kroužím po městě jako při tawáfu a mímám ulice do nichž jsem chtěl odbočit, soustředění mi činí obtíže a číst raději nezkouším, stejně bych nevnímал. Myslet dokážu jen na jedno, jak se tam opět, snad za dalších deset let, vrátím. In šá'alláh.

Mirek (Abdulsalím)

Vyprávění čtvrté:

As salámu alajkum wa rahmatulláhi wa barakátuhu,

letos jsem měl již podruhé možnost vydat se na hadždž. Dovolu, abych se s vámi podělil o pár postřehů z pouti, které jsem zažil.

Již od počátku nás provázely drobné problémy. V den odletu letiště kvůli požáru v řídicí věži neobdávalo letadla k přistání ani k odletu, takže jsme odstartovali s několikahodinovým zpožděním. Následující letadlo, na které jsme přestupovali v Istanbulu, jsme tak stihli na poslední chvíli, takže na převléknutí do poutního oděvu (ihrámu) jsme měli velmi málo času.

Zde je nutno podotknout, že většina poutníků, když na pouf vyráží, dělá tzv. pouf tamattu', která obsahuje malou pouť 'umra a následně pak hadždž. Zde je nutno do Mekky již přijet v ihrámu, neboť nejbližší miqát (místo, ve kterém se máte pro pouf zasvětit a vyslovit záměr k jejímu vykonání) přelétáváte letadlem a pokud by jste se nestihli převléknout, museli byste z Mekky od-

jet ven na nejbližší miqát (cca 40 km) a záměr vyslovit tam.

My jsme se však všichni převléct stačili, takže jsme již dorazili připraveni na okamžité vykonání malé poutě 'umra. Po rychlém odbavení jsme zjistili, že se naše zavazadla ztratila, zřejmě je nestačili přeložit při přestupu na naše letadlo. To nám však nijak nebránilo pokračovat ve vykonání malé poutě 'umra. Naši hostitelé nás přivítali na letišti, pohostili nás a odvezli autobusem do hotelu v Mekce, kde nás ubytovali.

Od mé poslední návštěvy před devíti lety se Mekka obrovsky změnila. Staré domy byly mnohde zbourány a na jejich místech vyrostly nové bulváry s moderními budovami. V jednom z nových moderních hotelů jsme byli ubytováni. Hotel to byl krásný, bohužel byl dost daleko od mešity Al-Haram, takže jsme k ní museli jezdit autobusem či taxíky.

Po přiletu jsme chtěli vyrazit hned do mešity Al-Haram a vykonat malou pouť 'umra, ale bylo nám doporučeno počkat s tím až po večerní modlitbě, kdy někteří lidé z mešity odchází a je tam tak volněji. To byla dobrá rada, takže jsme tawáf a následně sa'j mohli vykonat i v přízemních patrech, neboť se zde uvolnil prostor a mohli jsme bez problémů procházet. Pro mě osobně to byl silný duchovní zážitek. Při první pouti, kdy jsem byl zaměstnán starostmi, zda vše dělám správně a rozptýlen ohromující nádherou mešity Al-Haram jsem neměl tolik potřebného klidu pro hlubší vnitřní prožití malé pouti. Nyní podruhé, kdy jsem již nebyl tolik rozptýlen okolím a i potřebné úkony jsem lépe znal, jsem měl čas pouze na pouf samotnou a prožil jsem ji velmi intenzívně.

Po skončení malé pouti odložíte ihrám, ostříháte či zkrátíte si vlasy a můžete se věnovat běžným činnostem. Následující dny do začátku hadždže jsme trávili odpočinkem, poznáváním Mekky a hlavně návštěvami mešity Al-Haram a společnými modlitbami zde.

Den hadždže nezačal pro mne osobně moc dobře. Trápen žaludečními problémy jsem ráno s obtížemi provedl povinnou koupel a převlékl se do ihrámu. Cestu do Miná jsem však vydržel bez nehody a po ubytování ve stanu jsem již naštěstí mohl ležet a absolvoval jsem jen povinné

modlitby. Alhamdulillah, večer již mi bylo lépe, takže přátelskou nabídku bratrů, že mne případně budou nosit, jsem nemusel využít. Po povinných modlitbách jsme autobusem přešli na planinu 'Arafát, kde jsme v otevřeném stanu strávili předepsaný čas. Pobyt jsme využili k rozjímání, modlitbám jak společným, tak individuálním. Po západu slunce jsme již mířili k Muzdalífa, kde jsme strávili část noci. Po společné modlitbě jsme s bratry vyrazili nasbírat kameny k nedaleké hoře. To, co zpočátku vypadalo jako krátká procházka, se nakonec protáhlo na dlouhý pochod. Nejenže hora byla dost daleko, ale kvůli obrovskému počtu poutníků, kteří odpočívali v údolí rozložení na zemi, se dalo procházet jen úzkými uličkami a ještě velmi pomalu. Kameny jsme však úspěšně nasbírali a k autobusům se stačili vrátit včas, než s námi odjely zpět do údolí Miná.

Zde jsme byli již neobvykle brzo. Většinou se ranní modlitba dělá ještě v Muzdalífa, nám bylo však sděleno, že je možné odjet i dříve a tak modlitbu fadžr jsme se modlili již v Miná a pak jsme se vydali kamenovat sedmi kameny největší z kamenných sloupů, symbolizujících satana, Džamarat al-'aqaba. Džamaráty byly nedávno přestavěny. Místo úzkých sloupů jsou zde nyní oválné, protáhlé zdi, takže není již takový problém se k nim dostat a kamenovat je.

Po kamenování je možné již sundat ihrám, ostříhat hlavu a vykonat tawáf a sa'j. Nemusíte vše však vykonat hned, můžete vše odložit na později. My jsme se rozhodli vykonat tawáf a sa'j až další den po kamenování všech tří džamarátů, neboť jsme předpokládali, že v mešitě Al-Haram bude volněji. To se nám tak úplně nepotvrdilo, volněji přišli nebylo, ale přesto jsme mohli obojí vykonat bez vážnějších komplikací. I zde musím podotknout, že to, že jsem již vše absolvoval podruhé, mi přineslo prospěch a nerozptylován tolik okolními věcmi jsem se mohl více soustředit na vnitřní rozměr poutě.

Pak už se naše pouť chýlila k závěru. Další den po kamenování jsme již pouze vykonali tawáf na rozloučenou a odjeli jsme na návštěvu Medfny, odkud jsme pak odletěli domů.

Václav (Abdulbádi)

Fotky z letošní pouti nám zaslali Helena (2x) a Mirek (5x).

Dostal se ke mě dopis nadepsaný „Zoufalý příběh“, jehož autorka mě žádá o jeho zveřejnění. Píše v něm o hledání pravdy, k níž ji přivedl Bůh a jak koptský kněz Zakarjá Butrus (působící v Egyptě a známý svými přednáškami proti islámu) byl příčinou toho, že se stala muslimkou. Popisuje v něm i svá soužení, která ji dnes provázejí kvůli bezmoci přihlásit se ke své víře, ačkoliv žije v muslimské zemi. Svůj příběh končí výzvou všem muslimům.

Mým úkolem je požádat každického muslima, aby si tento příběh přečetl, poprosil Boha o upevnění její víry a ulehčil jí od zármutku, jí i jí podobným. A aby sám nezapomněl chválit Boha, který mu uštědřil milosrdenství islámu, že se narodil muslimem.

Začněme tedy dopisem, který mi zaslala...

Zoufalý příběh

Tento příběh, který změnil můj dosavadní život, piši všem muslimům. Jeho hlavní postavou je kněz – otec Zakarjá Butrus a opravdu nevím, mám-li mu být vděčná, či ho nenávidět.

Naše rodina bydlí v jednom z přímořských měst a patří k bohatší vrstvě ve městě. Studuji v jedné z fakult a omlouvám se, že nepiši své jméno. Bojím se, že bych byla prozrazena. Myslím, že takto to bude lepší, než psát jméno nepravé.

Můj příběh začíná začátkem léta 2007, kdy celá naše rodina se zaujetím sledovala televizní programy Otce Zakarjá Butrus. Nedovedete si představit to obrovské potěšení, které matka s otcem prožívali během vysílání jeho pořadů. Postupem času začali tohoto muže počítat mezi hrdiny, zatímco mě to přinášelo spíše trápení.

Zvláštní byl přístup Omara. O tomto tématu nevěděl vůbec nic. Byl to hoch velmi vzdělaný, velkomyslný, krásný, ale náboženství ho vůbec nezajímalo. Dokonce ani nevěděl, jak se modlit, a proto jsem byla zvědavá, jak ho celá tato záležitost ovlivní. Vzrůstala ve mě totiž naděje... Byl to ten Omar, ze kterého jsem dlouho cítila, že má o mě zájem pro jeho letmé pohledy, které se však snažil skrývat. Byl to velmi slušný mladík a nikdy se nepokusil o větší sblížení. Vše, co mezi námi bylo, byl silný přátelský vztah, a proto jsem si ho velmi vážila. Domnívám se, že si byl vědom náboženského rozdílu mezi námi dvěma a tudíž se snažil city ke mě potlačovat.

Pro objasnění situace nabídli chlapci Omarovi shlédnutí Butrusových přednášek na YouTube, s čímž Omar souhlasil.

Byla to ta videa, u kterých vždy má rodina po-

tak odměny za společnou modlitbu. A opravdu, dva z našich studentů z kroužku se pozvolna začali také měnit. Omar si pěstil jemné vousy, které mu přidávaly na jeho atraktivnosti. Pro mne to vše bylo neštěstí a šok zároveň, na které jsem neznala vysvětlení. Neznala jsem odpověď ani na Omarovy změny, ani vysvětlení ohledně vlastního křesťanství. To bylo pro mne tabu – protože nebylo zvykem diskutovat o náboženských věcech.

Pravda se ke mě dostala záhy, kdy jsem vyslechla rozhovor mých kamarádek. Jedna říkala druhé: „Zeptala jsem se Hišáma, proč se Omar tak změnil. Odpověděl mi, že za to může Zakarjá Butrus.“ Reakce té druhé byla: „Jakže?“ a to s naprostým údivem. První pokračovala: „Chlapci ukázali Omarovi, kde jsou na YouTube ta videa a on je shlédl. Zpočátku byl šokovaný, hledal a prohlížel jich víc a víc, až dospěl k videím islámským, kde byly i reakce na Butrusovy výklady. Vše sledoval s velkým zájmem, plynuly dny a tato záležitost ho zaměstnávala natolik, že neměl v hlavě nic jiného než toto. Začal číst o svém náboženství, které tolik zanedbával a jeho zájem se přeměňoval od videí Zakarjá Butrus k záležitosti čistě islámským, ponaučením a islámskému vědění, až dospěl do stavu, ve kterém je nyní.“

Bylo zvláštní, že se nezměnil v člověka lživého a nesympatického, jak jsem si já sama představovala zbožné muslimy, ale že byl stále sympatický, ba dokonce můj obdiv k němu vzrostl,

Pravdivý příběh křesťanské dívky, která přijala islám kvůli Zakarjá Butrus

Všichni mí kamarádi z univerzity – tři dívky a dva chlapci – jsou muslimové. Máme se rádi od prvního ročníku, spolu studujeme a společně trávíme většinu volného času. Zkrátka oni jsou mí nejbližší přátelé. Od vysílání Butrusových pořadů jsem však začala mít velké obavy, že mě přátelé začnou nenávidět a opustí mě. Po každém našem setkání jsem si tiše oddechla: „Díky bohu, že knězovy přednášky neviděl...“ neboť se ke mě chovali stále stejně a děkovala jsem Bohu za to, že jsem je vůbec kdy poznala. Pominuly prázdniny, přišlo období studií a já se začala s ostatními scházet častěji.

Na jednom z našich setkání přece jenom přišla řeč na téma Zakarjá Butrus. Hišám, který sám nebyl příliš zbožný, zavedl řeč a mne ovládl strach z toho, že mě ostatní zavrhnou. Nemířil sice přímo na mne, ale přesto jsem si představovala, jak se ospravedlňují, že my, křesťané, Zakarjá Butrus nemáme rádi a že jeho slova kritizujeme. Sice mi vadilo, že bych své přátele obelhávala, ale cítila jsem uspokojení takto zareagovat.

znamenávala: „...každý myslící muslim, který tohle uvidí, musí s islámem skoncovat...“ A tak se mi začala vkrádat do duše jakási naděje, zvláště proto, že Omar, který o svém náboženství nic nevěděl a dokonce se ani nemodlil, že svou víru změnil a bude ji mít stejnou se mnou. A kdoví, až jednou nebude mezi námi ten rozdíl...

Následující dny – středu, čtvrtky a páteky jsme měli na univerzitě volno a já byla na vrcholku svých snů, že se Omar stane křesťanem, opustí svou rodinu a přijde za mým otcem a ten nám pomůže uspořádat svatbu. Byla jsem přešťastná. Během noci jsem se obracela na Ježíše a modlila se pro to vše.

Přišla sobota a já potkala Omara, avšak jiného Omara, než dříve. Nepostál s námi, snad jen pár minut. V jeho životě se odehrála jakási změna, kterou jsem však nechápala. Stávalo se pravidlem, že se nám omlouval v časech modlitby a odcházel do mešity. Pakliže vycházela modlitba do přednášky, povzbuzoval ostatní přátele, aby se šli po jejím skončení všichni modlit a využili

nejvíce proto, že stále opakoval každému z nás: „Nechtějme nikoho pomlouvat, je to zakázané.“

Jaká byla moje smůla a šok zároveň. Kladla jsem si otázky: co je to za víru, která posilňuje lidské duše pokaždé, je-li napadána či kritizována? Co je to za prokletí, které rozptýlilo můj sen? Proč se to děje?

A právě zde začíná můj příběh. Vrátila jsem se domů celá rozzlobená a podrážděná, rozhodnutá pustit si internet. „Ano, chci vidět ty hloupé odkazy, které tak změnil život tohoto člověka. Co je to za islámské stránky, které dokáží změnit život kluka, jenž žil svůj život bez víry jen jejím jménem, na zbožného mladíka, který svou víru bere jako to nejcennější, co ve svém životě má?“ Zapnula jsem počítač, spustila internet, vyhledala jméno Zakarjá Butrus a nalezla desítky odkazů na něj. Snažila jsem se některé z nich číst, prohlížet, nic zvláštního však ve mně nevyvolaly, jen jsem byla plně spokojená s tím, co Zakarjá Butrus říká. Převážná většina reakcí na jeho proslovy obsahovala koránské verše. Snažila jsem se na

ně soustředit, abych pochopila podstatu jejich kritiky k Otcí Zakarjáj.

Zmocňoval se mě zvláštní pocit, nebo pochybnosti... Jak mohou křesťané Muhammada popisovat jako poblázněného muže, jehož jediným zájmem je sňatek. Jak by mohl vytvořit slova, která jsem našla na YouTube v sekci Pilíře víry?

Našla jsem video, nadepsané jako Zázraky v Koránu. Ze zvědavosti jsem si ho pustila a to bylo pro mne překvapení! Muslimský doktor zde hovořil o záležitostech, které objevila moderní věda, přičemž je Korán zmiňuje již před čtrnácti sty lety. Vedle tohoto videa jsem našla spousty obdobných a všechna vyprávěla o zázracích v Koránu. Toto se stalo mou novou zálibou během následujících dvou týdnů, kdy jsem byla plna pochybností, cloumala mnou nervozita. Cítila jsem zmatek ze všech těch informací, jež se ke mě dostávaly, z videí a přednášek arabských i cizojazyčných. Přiznávám a zároveň se stydím, že nakonec nejtriviálnější přednáška muslimského šejcha Ahmada Didat (pozn.: tento šejch je původem z Indie a je známý svými přednáškami a knihami o křesťanství a islámu) byla dostačujícím důvodem pro potlačení mé víry, navzdory tomu, že jsme varování před posloucháním takových přednášek a nemáme mít důvěru ve slova muslimů.

Přišel den, kdy jsem seděla u videa, které mě značně vyprovokovalo, neboť zesměšňovalo našeho Pána Ježíše. Byla zde vyřknuta „špinavá“ slova a já se neovládla a odpověděla jsem. Protestovala jsem proti zveřejnění takového videa a upozornila jsem na zlobu Mesiáše. Byla jsem normální křesťanka, nemajíc žádnou možnost změnit svou víru, až do té doby, než mi přišla odpověď na mou reakci. Jeden z účastníků odepsal takto:

„Milý(á) (mé jméno nevyjasňuje, zda jsem dívka či chlapec), máš právo se zlobit a já stojím při tobě a jako ty jsem rozzlobený kvůli sarkasmu na Ježíše. Ale prosím tě, už nikdy neříkej, že „Ježíš se vám pomstí“, protože ten, který se pomstí a odpouští, je můj Bůh a i tvůj Bůh, a Bůh Ježíše. A pro tvou informaci – my milujeme Ježíše více než vy, protože my ho následujeme, vy ne.“

Zpráva skončila, a pro mne začala nová cesta, ztrácela jsem se v těchto podivných slovech. O čem to mluvil, on je muslim? To není možné, vždyť říká můj Bůh a Bůh Ježíše. Je křesťanem jiné odnože? Ne, vždyť jeho jméno je islámské – vše, co vím je, že Bůh muslimů je Bohem Muhammad, kterým se má rodina neustále vysmívat. Jak může tento člověk tvrdit, že náš i jeho Bůh je jeden? Avšak je zde ještě něco podivnějšího – říká, že milují Ježíše více než my. Co je to za bláznovství? Neovládla jsem se a odpověděla. Moje otázka byla: „Co je to za nesmysl, který jsi napsal?“ a přidala jsem ještě další otázku.

Celý den jsem čekala. Až druhý den přišla odpověď měnící celý můj život:

„Zaprve, co se týká Boha, tak Ježíš, mír s ním, vzýval svého Pána, modlil se k Němu a postil se pro Něj.“ A zmínil mi verš z Bible, který toto dokazoval. Bylo to, jako bych ten verš slyšela poprvé, nebo lépe řečeno – chápala jej poprvé. A svou řeč dokončil slovy: „Poté přišel náš posel Muhammad s islámem, aby tak náboženství dovršil; islám potvrzuje Ježíšovo proroctví a potvrzuje, že Muhammad uctíval Ježíšova Pána a Pána Mojžíše, i Pána všech proroků. A tak, můj milý(á), náš Bůh i váš Bůh je jen jeden a je to Pán Ježíše i Pán Muhammada. Zadržte, co se týče tvého druhého dotazu, pak ano, milujeme Ježíše více než vy, protože ho neztvárníme s ovce, nýbrž ho velebíme Koránem. Ale nejdůležitější je, že ho následujeme, což je opakem vašeho konání. Ježíš vzýval svého Pána a vzýval Jeho jedinečnost Písmem Svatým takto: **Věčný život je to, když Tě poznají** (Bože), **Ty jsi opravdový Bůh, já jsem mesiáš, kterého jsi Ty seslal.**“

Pokračoval: „A tak, příteli, věčný život ve tvém evangeliu je říci < Není Boha kromě Boha, Ježíš je poslem Božím > a to je to, co děláme my muslimové. Kdo z nás je mu tedy odevzdanější a miluje ho více? Ti, kteří následují jeho učení i učení těch, kteří přišli po něm, nebo ti, kteří si vymysleli jeho božství, které mu nenáleží?“

Příteli, četl jsem vaši Svatou knihu a jen upevnila a ztvrdila mou víru v proroctví Ježíše a v jedinečnost Boha a každé slovo vyřčené Ježíšovy mi ústy v Evangeliu dosvědčuje jeho proroctví a zavrhuje jeho božství.

Příteli, Ježíš nemá s vašimi hříchy nic společného a sám řekl jednomu z mužů onoho dne **...nevzývejte mě jako laskavého, protože není laskavějšího kromě Boha...** a tím vlastně Ježíš odmítá jakoukoliv souvislost s božstvím, ba dokonce zde dosvědčuje jedinečnost Stvořitele, se kterým nemá nic společného. Neuznává sobě charakter milosrdného, což spojuje jen s Bohem Jediným a říká tedy: **„já nejsem On (Bůh) a On není mnou.“**

Nakonec prosil Boha o mé správné vedení. Vyřkl svá slova a nechal mě topit se v moři myšlenek a nepochopení, což trvalo celou hodinu. Nedělala jsem nic, než hloubala v jeho dopise, převracejíc ho doprava i doleva. Poté jsem se vrátila k Bibli, abych se ujistila, zda jsou všechna jeho slova správná. Ano, rozmetal celou mou teorii v několika minutách, můj život převrátil naruby v několika rádcích a hrůzné je, že jeho pramenem byla samotná má Kniha, nevymýšlel si, nelhal. Byl to můj konec jako křesťanky a její víry a začala jsem život zbloudit.

Můj strach z mé rodiny, křesťanských přátel a příbuzných byl obrovský. Sepsala jsem nový e-mail pod vymyšleným jménem a odeslala ho na křesťanské stránky, kde odpovídají na otázky. Poslala jsem jim vše, co mi tento muž řekl. Re-

akce na to však nebyla moc povedená, nebyla jsem schopna ji porozumět:

„Dcero, Ježíš je Pán, který byl ukřižován a trpěl bolestmi, aby tak vykoupil tvé hříchy. Nikdy nepochybuj o jeho božství.“

Z ostatních zdrojů přišla odpověď téměř stejná: „Ježíš měl dvě existence – Al-Láhút a An-Násút a když řekl toto, byl Násút a když řekl, nebo učinil toto, byl Láhút.“

Z dalších dvou zdrojů mi poslali několik modliteb za mě, stejné názory na Ježíše a také varování před diskuzemi s nekřesťany pro jejich touhu nás oklamat.

A mým přáním v tu chvíli bylo hodit za hlavu všechny tyto nesmysly a lidi kolem sebe jsem začala vidět zcela odlišně. Sňala jsem z očí snůšku blázniviny, které jsem jim přepisovala a vše mezi nimi a mnou bylo nyní vyrovnané. Čas plynul pomalu až do začátku listopadu roku 2007, kdy se můj život definitivně změnil. Vše, co mělo sebe-menší spojitost s islámem, mě fascinovalo. Při pohledu na mešitu v naší ulici jsem pomýšlela: „Ach, kdybych tak směla do tebe vstoupit a vědět tak, co cítí ti, kteří do tebe vstupují...“

Přišel den na začátku posvátného měsíce, kdy jsem se vracela z univerzity a vezl mě taxik. Řidič měl jako obvykle puštěný Korán. V minulosti jsem vždy proklínala osud, že mě přivedl do taxíku a že musím nechtěně Korán vyslechnout. Tentokrát jsem si však poslechu užívala a snažila se soustředit na slova, jež recitoval muž s překrásným hlasem. Do auta přistoupil jakýsi mladík, posadil se na sedačku přede mnou. Promlouval s řidičem o jménu šejcha, který Korán přednášel. Řidič mu odpověděl, že je to šejch ten a ten a mladík prohlásil, že jeho hlas je opravdu nádherný a rozechvívá srdce. Doléhala ke mně slova, která mne opravdu hladila po duši a doslova jsem je hltala. Vystihovala přesně to, co jsem cítila. Pak přišel verš z Koránu, na který nezapomenu po celý zbytek svého života – šejch v něm plakal recitující:

„A budou pobídnuti ti, kteří byli bohobojní vůči Pánu svému, do Ráje po skupinách, a až tam přijdou, otevrou se brány jeho a jeho strážci pronesou: Mír s vámi! Byli jste dobří, vejděte tedy a buďte v něm nesmrtelní.“ (pozn.: jedná se o verš č. 73 ze súry Skupiny). Nakonec mi vyhrkly slzy a plakala jsem tiše s ním.

Plakala jsem doufajíc, že budu z těch, kteří budou vzati do Ráje a přijmou je andělé vítajíc je a zároveň jsem plakala ze strachu, že budu mezi těmi, kteří půjdou do Ohně. Vystoupila jsem z taxíku a popravdě se mi vůbec nechtělo. Chtěla jsem pokračovat v poslechu Koránu a vše ve mně bylo rozbouřené, stala jsem se někým jiným. Nutno říci, že můj otec s bratrem to na mě zpozorovali již o dva dny dříve. Rozhodla jsem tedy odvrátit jejich pozornost a řekla jim, že jdu do kostela

na kázání a opravdu jsem tam šla. Byla jsem velmi rozhořčena ze všeho, co jsem tam slyšela a nebyť vychována a nemít strach z odhalení, vstala bych a vznesla k našemu Otci tolik pádných argumentů o nepravdě... Důležité bylo, že jsem odešla z kostela otrávená a už jsem nikdy nechtěla slyšet žádný hlas nikoho z nich. Toho dne jsem si uvědomila, že k životu v křesťanské víře se již nevrátím.

Ze sledování videí na YouTube jsem si vybrala jména několika osob, které přispívaly svými videi do stejné kategorie. Z nich jsem pak vybrala toho, jehož jsem si obzvláště vážila a jehož přístup k ostatním byl velmi úctyhodný a jehož příspěvky patřily k těm nej kvalitnějším. Našla jsem jeho vlastní stránky a prohlédla si jeho velmi sympatický profil, v němž nabádá k islámu velmi vznešeným způsobem.

Mé rozhodnutí napsat mu e-mail bylo velmi rychlé. Popsala jsem mu svou situaci bez detailů, prosila jsem ho, aby mě vedl k islámu a aby mi sdělil stránky, které by mi mohly pomoci.

Odpověď byla ještě rychlejší, než jsem očekávala, přibližně po 45 minutách. Jeho slova byla okouzlující a toto je onen text:

„Milá sestro, ty mé vedení jistě nepotřebuješ. Vždyť tě již vede Jediný Podmaňující. Tvá slova mi stačí k tomu, abych uvěřil, že tě Bůh již vede stezkou pravé víry. A kdo jsem já? Jsem-li já člověk věřící a silné víry (díky Bohu), pak ty jsi lepší než já, protože jdeš cestou islámu a víry svými nohama a svou touhou, myšlením a hledáním, na rozdíl ode mne. Já jsem muslimem od svého narození a proto je jisté, že ty jsi lepší. Co se týká mé rady pro tebe, sestro, abys věděla, co máš dělat, pak se snaž očistit celé své tělo řádnou koupelí. (Prosím, omluv mě, ale dny menstruace nepatří k čistým v islámu a proto to udělej jen po celkové čistotě.) Na tobě je nyní těžký úkol a jeho nelehkost spočívá ve správném soustředění. Žádám po tobě, abys zapoměla, že jsi křesťanka, zapomeň na islám, zapomeň vše a nasměřuj se k Bohu, který tě stvořil a pros ho slovy:

„Můj Pane, Ty, který jsi mě stvořil, vzývám Tě, Stvořiteli všeho bytí a Stvořiteli lidstva, Stvořiteli můj, Pane můj, prosím Tě, abys mne vedl na cestě, kterou jsi mi uštědřil, prosím Tě, můj Pane, o to, abys mě vzal a vedl mě tou cestou až do Ráje. Můj Pane, jsi Milosrdný a věřím Ti, že mě necháš zabloudit. Pane, jestli je má víra tou Tvou, pak mě v ní upevni a pokud je Tvé dobrodiní v jiné víře a na jiné cestě, pak mě vezmi za ruku a veď mě a učiň ji mým osudem. Ó Bože, nech mě vstoupit do Ráje, ó Bože, spoléhám se jen na Tebe. Odevzdávám se Ti, abys mě k němu vedl a věřím, můj Pane, že mě neopustíš.“

Skončily prosby a jistě se nedivíte tomu, jak moc se mi líbily, a to proto, že nebyly nijak vyhraněné. Vykonala jsem přesně to, co mi ten muž

doporučil. Pak jsem vzala do ruky mobil a napsala jsem si je do tajné složky, aby je nikdo neodhalil. První noc uplynula normálně a já se rozhodla udělat to samé, co včera. Během svých proseb jsem si připomínala, že je třeba se opravdu soustředit, že je třeba zapomenout na Ježíše, či Pána muslimů, že je třeba se obracet na Boha, který stvořil jsoucno veškeré a který nemá podobu v mých myšlenkách. Já tak opravdu učinila, a nebudete se divit síle mého pláče, zvláště při slovech, jež jsem si snad stokrát opakovala „...ať jsi kdokoli, ó Bože.“

A chvála Bohu, že mě nikdo neslyšel a neodhalil mě. Mám pokoj jen pro sebe a všichni ostatní spali, když jsem v posteli s přikrývkou na hlavě Boha prosila. Zůstala jsem tak zahloubána v tom, co se stane, zda-li mi Bůh odpoví, či nikoli, až jsem se ponořila do hlubokého spánku.

Bylo po druhé hodině ráno a stalo se mi něco neuvěřitelného. Naše sousedka, která zemřela přibližně před třemi lety, byla ženou těch nejlepších vlastností, velice zbožná, její obličej vždy zářil úsměvem, tuto ženu nikdo nemohl nemít rád. Dokonce i můj otec s matkou po její smrti řekli, že to byla muslimka, kterou měli nejraději. Vzpomínám si, že po návratu z Poutě všem členům naší rodiny věnovala drobný dárek, čímž nás velmi potěšila. Tenkrát, po její smrti ji rodiče litovali: „Není to škoda, aby někdo jako ona vešel do Ohně, jen proto, že je muslimkou? Proč neporozuměla?!”

Já jsem těžko chápala, proč taková žena má patřit Peklu. Bývala vždy tak laskavá a nemohu ani vyjádřit, jak moc jsem tenkrát plakala kvůli její ztrátě. Jaká je souvislost toho všeho s dnešní nocí? Omlouvám se za prodlužování, avšak musela jsem vás obeznámít s postem této ženy v mém srdci, to ona byla částí mého snu – zázraku. A přísahám, že se to stalo. Tedy po druhé hodině ráno jsem usnula a měla sen, že ta žena stojí před mou postelí a usmívá se tím stejným bezstarostným úsměvem jako obvykle a říká mi: „Pospěšme (mé jméno), aby jsi se nezpозdila.“ ... a přísahám při Bohu, jako by její ruka spočívala na mém rameni. V tom jsem se probudila a posadila se opakujíc si to, co jsem viděla. Asi po minutě bylo slyšet z venku volání na ranní modlitbu fažr, a to mnou doslova otřásl. Byla jsem rozhodnuta.

Bože, odpověděl jsi mi. Tak „On“ jsi opravdu „Ty“, „můj Bůh a Bůh Ježíše, Bůh Muhammada, Bůh lidstva veškerého od počátku stvoření.“

Ty jsi opravdu Bůh, Milosrdný, který mě neopustí a odpověděl jsi mi při první prosbě, kterou jsem Tě vzývala! Tak tohle je ta cesta, po které mě povedeš, proto jsi mě nechal vidět tento sen, který mě vzývá k cestě, když jsem se velmi zpозdila.

A tehdy jsem se chtěla modlit, avšak nemohla jsem.

Za prvé proto, že jsem nevěděla jak, a zadruhé jsem se bála, že budu odhalena. Vše, co jsem

tedy udělala bylo, že jsem se šla umýt. Umyla jsem si obličej, ruce a nohy, jak jsem to slyšela od muslimů. Pak jsem si sedla a nevěděla, co dělat, ani kde je modlitební směr a tak jsem se nasměřovala k mešitě. Sedla si na zem tak, jak sedí muslimové a zůstala jsem takto více než čtvrt hodiny, úzkostlivě jsem plakala a děkovala svému Pánu. A stokrát si říkala: „Vyznávám, že není boha kromě Boha a Muhammad je Jeho Posel.“ Mnohokrát jsem toto vyznání slyšela, vysmívala se mi, a dnes jsem ho říkala a cítila, věřila v to.

I když jsem se od tohoto dne stala novým člověkem s maximální duševní rovnováhou, stabilitou, oddaná své víře, plna lásky k Bohu a víry v Něj, že si již ani nepřipomínám člověka, kterého jsem milovala, přesto zůstává v mém životě jedno neštěstí. Nemohu se modlit, či držet půst jako ostatní muslimové. Pokud by byl můj islám odhalen, čekal by mě úděl, jako úděl Marian a Terez, dívek z egyptské vesnice al-Fajjúm, které jsou do dnešního dne drženy v křesťanském klášteře, kde se jim dostává duševního utrpení. A to do té doby, než se dovrší jejich přinucení k návratu ke křesťanství. Podobný je i příběh slavné ženy Wafa Constantine. Toto je tedy mé trápení, kdy jsem začala závidět každé muslimce, která se muslimkou narodila. Které se dostává podpory od její rodiny i okolí. Představte si dívku, muslimku jako já, a veškeré její přání v životě je, aby se mohla modlit jako ostatní muslimové. A bohužel nemůže, naopak je ještě nucena chodit do kostela a k modlitbě, která ji neuspokojuje ani nenaplnuje.

Můj vzkaz každému muslimovi: Opuště mě, můj bratře, ale pravda je hořká. Nemysli si, že vstoupíš do Ráje svou modlitbou, půstem... Pokud jsou v tvé zemi lidé jako já a jako Marian a Terez a Wafa... Ony řekly, že jsou muslimové, žádali od vás pomoc, vy jste je opustili a ponechali je kostelu, kde zakoušejí všemožné utrpení, dokud se nevrátí ke křesťanství.

Dnes jsou mnohé dívky, původem křesťanky, nuceny, aby se vrátily ke svému náboženství, avšak dávejte pozor, neboť zítra mohou přijít na řadu vaše dívky, muslimové! A možná i vaši muži budou nuceni přijmout křesťanství, ačkoli nechtějí. Jak si toto zodpovíte před Bohem, muslimové? Je vás zde v Egyptě na 60 milionů a křesťanů 10 milionů a vyhráli nad vámi. V čem? Ve vašem náboženství!

Ó Proroku, ty, který jsi sám šel do války bránit Boží pravdu, nebál jsi se o svůj život! Dnes se tví lidé bojí, aby nebyli zatčeni, nebo aby se nedostali do nějakých problémů!

A toto je můj vzkaz pro vás, muslimové, vězte, že nejsem sama, takových jako já je mnoho. Je to upřímné a jasné.

Jak šťastní jsou Američané, kteří přijmou islám v poklidu a ani jejich rodiny nejsou proti nim. Je

zvláštní, že islám je v křesťanské zemi vítán a podporován a v zemi muslimské je potlačován.

Ó Bože, osvoboď mě a mně podobné od našeho utrpení. Pane, přiblíž mi den, kdy se zveřejní můj islám bez jakéhokoli strachu před všemi lidmi, kdy se budu otevřeně řídit jeho učením, beze strachu či bezpráví. Ó Bože, dej mi ten den.

Skončil dopis naší drahé sestry, děkuji, že nám ho laskavě poslala, i když jsem nesouhlasil s výběrem jeho nadpisu. Mohl bych s ním souhlasit, pokud by konec příběhu nevedl k islámu.

Co se týká jejího současného života jako muslimky, pak jí stačí ono milosrdenství – i když jsem si vědom jejího soužení. Nyní si uvědomuji větu, kterou muslimové mnohokrát opakují, a tou je: „Díky Bohu za milosrdenství islámu a toto milosrdenství postačuje.“

Sestro v islámu, co se týká tvé bolesti, pak prosím Boha, aby tě naplnil trpělivostí do té doby, než tě osvobodí a tvé trápení odstraní. A věz, drahá sestro, že toto trápení přichází od Boha, aby vyzkoušel sílu tvé víry a oddanost islámu. A proto neměj beznaděj a nebuď tím oslabena, jistě budeš mít odměnu v tomto i budoucím životě, dá-li Bůh.

Sestro v islámu, odpusť nám, jestliže jsme byli nečinní a nepomohli ti, a toto vše je jen důsledkem nedostatečného dodržování naší víry. A nezapomej, drahá sestro, Bůh z tebe sejme trápení bez pomoci lidí, neboť oni selhali i v pomoci sami sobě.

Sestro v islámu, měj naději. Nyní jsi bez hříchů, protože přijetí islámu ti vymazalo všechny tvé předešlé prohřešky. Ty jsi nyní lepší než mnozí, kteří se narodili v islámské zemi jako muslimové a páchají přestupky a hříchy; nezapomeň tedy na ně ve svých prosbách, na své bratry ve víře.

Bratři a sestry v islámu, naše sestra nám poslala srdečný dopis, který nepotřebuje žádný komentář a já si přeji, abychom mu všichni dobře porozuměli, protože všichni budeme zúčtováni před Bohem pro toto nicnedělán.

A vám, pane Zakarijá Butrus, vám připomínám verše ze Vznešeného Koránu i výrok (hadíth šaríf) Posla Muhammada (mír s ním): „**Věru, že Bůh utvrdí toto náboženství hříšným mužem (ar-radžulu 'l-fádžir).**“

Víte, pane Zakarijá Butrus, kolik muslimů se navrátilo zpět k islámu kvůli vašemu vymýšlení a vaší lži o islámu?! Já sám znám mnoho takových. A kolik křesťanů přijalo islám – třebaže tajně –

poté, co odhalili vaši faleš? Byl jste příčinou v jejich hledání pravdy a sestra, která napsala tento dopis, je toho důkazem. A proto nepřeháním, říkám-li, že jste největším hříšníkem této doby, kvůli němuž mnoho muslimů drží svůj islám, studují ho a ukazují ho křesťanům.

A řekl Alláh (Bůh) ve Vznešeném Koránu: **Ti, kteří nevěří, rozdávají své jmění, aby odvrátili jiné z cesty Boží, a až je úplně rozdají, zbude jim jen zármutek a potom budou poraženi. A ti, kdož neuvěřili, budou v pekle shromážděni.** (súra Kořist, verš 36) **Rádi by sfoukli světlo Boží ústy svými, avšak Bůh učiní světlo Svě dokonalým, i když se to protíví nevěřícím.** (súra Sevřený šik, verš 8)

Závěrem, prosím bratry a sestry v islámu, aby nezapomněli ve svých prosbách na naši drahou sestru i ty, kteří jsou v podobné situaci. Ať z nich Bůh sejme břímě soužení, upevní jejich víru a odmění je dobrem v tomto i budoucím životě. Amen.

Z arabštiny přeložila Václava Tlilí

ALLÁH JE PŘEKRÁSÝ A MILUJE KRÁSU

Imám ibnu l-Qajjim al-Džawzija (rahimahulláh)

Od 'Abdulláha Ibn Mas'úd, *necht' je s ním Alláh spokojen, který řekl, že Prorok, necht' mu Alláh žehná a dá mír, řekl: „Nevstoupí do Ráje nikdo, kdo má ve svém srdci pýchu váhy atomu.“ Nějaký muž řekl: „Co když muž má rád, když jeho oblečení vypadá dobře a když jeho boty vypadají dobře?“ Řekl: „Alláh je překrásný a miluje krásu. Pýcha znamená odmítnat pravdu a dívat se na lidi svrchu...“*^[1]

Ibnu l-Qajjim (z. 751H), *necht' je s ním Alláh spokojen*, v komentáři k tomuto hadíthu řekl:

„Věta *Alláh je překrásný a miluje krásu* zahrnuje krásné oblečení, na které se v tomtéž hadíthu ptali. Je zahrnuto na principu zevšeobecnění, což znamená, že krása ve všech věcech je to, co je zde míněno. V Sahíh Muslim se říká: *Alláh je dobrý a přijímá jen to, co je dobré.*“^[2]

V Sunan at-Tirmidhí se říká: *Alláh má rád, když vidí účinky Svěho pozhennání na Svém služebníkovi.*^[3] Bylo zaznamenáno, že Abul-Ahwas al-Jašamí řekl: Prorok, *necht' mu Alláh žehná a dá mír*, mě viděl nosit staré roztrhané šaty a zeptal se mě: *„Máš nějaký majetek?“* Řekl jsem: *„Ano.“* Řekl: *„Jaký druh majetku?“* Řekl jsem: *„Vše, co mi Alláh dal z velbloudů a ovcí.“* Řekl: *„Pak ukáž štědrá pozhennání, která ti dává.“*^[4]

Alláh, necht' je oslavován, má rád, když jsou účinky Jeho pozhennání Jeho služebníkovi učiněny zjevnými, protože to je část krásy, kterou On miluje, a je to část vděčnosti za Jeho pozhennání, která tvoří vnitřní krásu (krásu charakteru). Alláh rád vidí vnější krásu Svých služebníků, která odráží Jeho pozhennání, a vnitřní krásu jejich vděčnosti k Němu za tato pozhennání. Protože miluje krásu, sesílá Svým služebníkům oděvy a ozdoby, kterými mohou učinit krásným svůj vnější vzhled a dává jim *taqwá* (bohabojnost), která činí krásnými jejich vnitřní rysy. Alláh říká:

„Synové Adamovi, seslali jsme vám již oděvy, které nahotu vaši příkrývají, i ozdoby, avšak oděv bohabojnosti je lepší.“ [súra al-A'ráf (Rozpoznání) 7:26]

A říká, když mluví o lidech Ráje: „...a zahrnul je jassem a radostí a odměnil je za to, co vytrpěli, zahradou rajskou a oděvy z hedvábí.“ [súra al-Insán (Člověk) 76:11-12]

Jejich tváře budou zkrášleny *nadrah* (světlem krásy), jejich nejvnitřnější bytí radostí a jejich těla hedvábnými oděvy. Právě tak, jako Alláh miluje krásu ve slo-

vech, skutcích, oděvech a vnějším vzhledu, tak nenávidí ošklivost ve slovech, skutcích, oděvech a vnějším vzhledu. Nenávidí ošklivost a její lid a miluje krásu a její lid. Ale dvě skupiny jsou ohledně této otázky svedeny na špatnou cestu: skupina, která říká, že vše, co On stvořil, je krásné, a proto On miluje vše, co stvořil, a my bychom měli milovat vše, co stvořil, a nic si neprotivit. Říkají: „Kdokoliv pochopí, že vše, co existuje, pochází od Něj, uvidí, že je to krásné...“ Tito lidé nemají žádný smysl pro bdělost pro Alláha, pro zášť nebo nepřátelství pro Alláha, nebo pro odsouzení toho, co je špatné (*munkar*), nebo pro džihád (*zápas*) pro Alláha, nebo pro dodržování Jeho omezení. Pohlížejí na krásu obrazů, mužů nebo žen, jako na součást krásy, kterou Alláh miluje, a usilují o uctívání Alláha prostřednictvím nemravných činů. Někteří z nich mohou dokonce zajít až tak daleko, že tvrdí, že Jediný, kterého uctívají, je zjeven nebo ztělesněn v těchto obrazech.

Druhá skupina, na druhou stranu, říká, že Alláh zatracuje krásu obrazů, fo-

rem a vnějšího vzhledu. Alláh říká o *munáfiqín* (pokrytcích):

„A když je vidíš, líbí se ti osoby jejich...“ [súra al-Munáfiqín (Pokrytci) 63:4]

„Kolik pokolení před vámi jsme již zahubili, jež lepší byla bohatstvím svým i vzhledností!“ [Súra Maryam (Marie) 19:74]

V Sahíh Muslim je zaznamenáno, že Prorok, *necht mu Alláh žehná a dá mír*, řekl: „Alláh se nedívá na váš vnější vzhled a váš majetek, spíše se dívá na vaše srdce a skutky.“^[5]

Podle jiného hadíthu: „Ošumělost je součástí víry.“^[6] Alláh zatracuje ty, kdo jsou marniví, což se vztahuje na marnivost v oblékání, stejně jako v jídle a pití.

Abychom vyřešili tento spor, můžeme říct, že krása v oblékání a vnějším vzhledu je tří typů, z nichž jeden je doporučený, jeden je zavržený, jeden je doporučený, jeden je zavržený a další není ani jedno, ani druhé. Ten druh krásy, který je doporučen, je ten, který je pro Alláha, aby člověku pomohl podrobit se Alláhu a naplnit Jeho příkazy, jako když se Prorok, *necht mu Alláh žehná a dá mír*, činil krásným (tj. pohledným),

když se setkával s delegacemi, které k němu přišly. Je to jako nosit brnění či polní uniformu během boje nebo nosit hedvábní a vystavovat se na odív (před nepřítelem). Toto je doporučené, protože se to činí, aby se slovo Boží stalo svrchovaným, aby se podpořilo Jeho náboženství a znepokojili Jeho nepřátelé. Zavržení druh krásy je takový, který je pro tento svět, je z důvodů moci, falešné pýchy a chlubení, nebo pro naplnění něčích (sobeckých) tužeb. Také to zahrnuje případy, kdy krása sama o sobě je pro člověka cílem a je vším, o co se stará. Mnoho lidí nemá v životě žádný jiný zájem. Co se týče druhu krásy, který není ani chválný, ani zavržení, je to ten, který nemá nic společného ani s jedním z výše uvedených účelů (tj. není ani pro Alláha, ani pro světské účely).

Diskutovaný hadíth poukazuje na dva důležité principy, uvědomění si a chování. Alláh má být uznáván pro krásu, která nenes podobnost s ničím jiným, je třeba Ho uctívat prostředky krásy, kterou miluje ve slovech, skutcích a posto-

jích. Má rád, když Jeho služebníci krásí své jazyky pravdou, svá srdce upřímnou oddaností (*ichlās*), láskou, kajcností a důvěrou v Něj, když krásí své schopnosti poslušností a když krásí svá těla ukazováním Jeho požehnání vůči nim, a to ve svém oblékání, tím, že je udržují čistá a zbavená všech nečistot a špíny a že odstraňují chlupy, které by měly být odstraněny, a také že si stříhají nehty a praktikují mužskou obřízku. Uznávají Ho tedy prostřednictvím těchto kvalit krásy a snaží se mu přiblížit krásnými slovy, činy a postoji. Uznávají Ho pro krásu, která je Jeho atributem a uctívají Ho prostřednictvím krásy, kterou předepsal, a Jeho náboženstvím. Tento hadíth kombinuje tyto dva principy uvědomění si a chování.^[7]

[1] Uvedeno Muslimem (č. 131)

[2] Uvedeno Muslimem (č. 1686)

[3] Hasan Sahíh: Uvedeno at-Tirmidhím (č. 2963), který řekl, že je to hasan sahih.

[4] Sahíh: Uvedeno Ahmadem (č. 15323), at-Tirmidhím (č. 1929) a an-Nisá'ím (č. 5128)

[5] Uvedeno Muslimem (č. 1356)

[6] Sahíh: Uvedeno Ibn Mádžou (č. 4108), Abú Dawúdem (č. 3630)

[7] al-Fawá'id (1/185)

Z pátečních kázání

BismilláHirrahmánirrahím,

chvála Alláhu, jen Jeho uctíváme a jen Jeho o pomoc a o vedení správnou cestou žádáme. Dosvědčuji, že není boha kromě Alláha, jediného, který nemá společníka, a dosvědčuji, že Muhammad (sAs) je Jeho služebník a posel. Necht Alláh žehná jemu, jeho rodině, společníkům a těm, kdož ho následují až do Soudného dne. Připomínejme si Alláha, dodržujme modlitbu a další pilíře Islámu a snažme se jít po přímé a správné cestě.

Služebníci Alláha,

islám nám doporučuje chování, které nás má doprovázet ve všech situacích. Tyto mravy se týkají mužů i žen bez rozdílu. Tyto mravy nejsou, jak se někteří mohou domnívat, jakousi vedlejší záležitostí muslima, nýbrž patří k jádru jeho náboženství. Imám al-Qaráfí (učenec) řekl: „A věz, že málo mravů je lepší než hodně činů, a proto řekl Ruwajm (učenec) svému synovi: „Synu, dbej na to, aby tvé činy byly jako sůl a tvé mravy jako mouka.“ Tím chtěl říci, že dobrých mravů by mělo být o tolik více než ostatních činů jako je rozdíl mezi množstvím mouky a soli v těstu; a řekl: „Mnoho mravů a málo činů je lepší než mnoho činů s nedostatkem mravů.“ Ačkoliv se některé z dobrých způsobů chování, které za chvíli zmíníme, zdají být

Z MRAVŮ ISLÁMU – RADY, KTERÉ ÚZCE SOUVISEJÍ S ŽIVOTEM MUSLIMA

jednoduché a každému známé, nemálo z nás je mnohdy opomíjí. Prorok (sAs) řekl některým svým společníkům: „Když vyrazíte ke svým bratrům, tak dbejte na své šaty a příblytky, abyste byli výrazní mezi lidmi (tzn. působili dobrým dojmem). Alláh nemá rád odporně z činů a řečí.“ (Sbírka Abú Dáwúda a jiné) Muslim by tedy měl být poznat na pohled ze svého dobrého vzhledu a příjemného dojmu.

Mezi mravy, ke kterým islám vyzývá, patří:

1. Něžné vycházení a vcházení do bytu: Když vycházíš z bytu nebo se vracíš domů, nebouchej dveřmi, ale zavři je klidně. Takové chování odporuje nežnosti, ke které islám vyzývá. Prorok (sAs) řekl: „Vše, do čeho se přidá nežnost, přidá mu to na kráse, a vše, z čeho se nežnost odstraní, přidá mu to na ošklivosti.“ (Sahíh Muslim).

2. Islámský pozdrav rodině a všem muslimům: Když se vrátíš domů nebo z bytu vycházíš, pozdrav svou rodinu islámským pozdravem „assalamu ‘alajkum wa rahmatul-láhi wa barakátuh“ a nezaměňuj ho za jiný, jako „dobré ráno“ či „ahoj“ apod. Tím bys umrtvoval tuto islámskou tradici, kterou nás Prorok (sAs) naučil. Anas (rAa) řekl: „Prorok (sAs) mi řekl: „Synu, když vejdeš ke své rodině, tak pozdrav – bude to požehnání pro tebe a tvou rodinu.“ (sbírka at-Tirmidhí). Qatáda (jeden z učenců první gene-

race at-tábi'ín) řekl: „Když vejdeš ke své rodině, pozdrav je – nikdo nemá vůči tobě větší právo, abys je pozdravil, než oni.“ Ohledně pozdravu Prorok (sAs) také řekl: „Když si někdo z vás sedne mezi lidmi, ať pozdraví, a když odchází, ať pozdraví. Ten první pozdrav není o nic důležitější než ten druhý.“ (sbírka at-Tirmidhí).

3. Když se vracíš domů, dej najevo své rodině, že jsi zpátky dříve, než tě uvidí, aby se nelekli nebo si o tobě nemysleli, že je z něčeho podezíráš a tajně je sleduješ. ‘Ámir – syn ‘Abdulláha ibn Mas‘úda (rAa) – řekl: „Můj otec, když vešel domů, dal najevo své rodině příjemným způsobem, že se vrátil a zvyšoval hlas, když přitom mluvil.“ Džábir (rAa) řekl: „Prorok (sAs) zakázal, aby se muž vrátil ke své rodině v noci.“ Rozuměj bez jejich vědomí, jako by je podezřival.

4. Žádání o vstup doma mezi členy rodiny: Pokud je někdo z tvé rodiny nebo z těch, kteří bydlí s tebou, v bytě ve svém pokoji, a ty chceš vejít, požádej nejprve o vstup, abys je neviděl v situaci, ve které bys je nerad viděl nebo by oni či ony nerady byli/y viděni/y – ať už to jsou tvoji rodiče, děti, sourozenci nebo kdokoliv jiný. Proroka (sAs) se zeptal jeden muž: „Mám žádat o vstup, i když chci vejít ke své matce?“ Odpověděl: „Ano.“ Řekl: „Já jsem s ní doma.“ Odpověděl: „Požádej o vstup.“ Řekl: „Já ji doma obsluhuji.“ Prorok (sAs) odpověděl: „Požádej ji o vstup, rád bys

ji snad viděl nahou?" Řekl: „Ne.“ Řekl: „Tak tedy požádej o vstup.“ (sbírka imáma Málika al-Muwatta). Jeden muž se zeptal Ibn 'Abbáse (rAa): „Mám žádat o vstup, než vejdu ke svým dvěma sestrám?" Odpověděl: „Ano.“ Řekl: „Jsou v mém bytě a já je živím.“ Řekl: „Rád bys je snad viděl nahé?" Pak zarecitoval: „**A když děti vaše dosáhnou mužnosti, nechť žádají o dovolení vstoupit, tak jako to žádali ti, kdož byli před nimi. A takto vám Alláh objasňuje znamení Svá a Alláh je vševědoucí, moudrý.**“ (Světlo, 24:59) a řekl: „Žádání o vstup je povinností pro všechny.“

5. Klepání na dveře – když chceš k někomu vstoupit, zaklepej na dveře něžně tak, aby ten, kdo je uvnitř, věděl, že je někdo za dveřmi a netluč do nich jako kdybys ho chtěl přepadnout, abys ho nevyděsil. Společníci Proroka (sAs) klepali na jeho dveře nehty – to ze slušnosti k němu (výrok ve sbírce Al-adabul mufrad od imáma al-Buchářího). Jedna žena přišla za imámem Ahmadem, aby se ho na něco zeptala a zaklepala na dveře hrubě. Imám vyšel ze dveří se slovy: „To je policie!“ Je pochopitelné, že toto opatrné klepání se týká toho, kdo klepe na člověka, který se většinou nachází blízko dveří. Pokud by však toto něžné klepání neuslyšel, zaklepe se na něj tak, aby to slyšel. Zmiňovali jsme již výrok: „*Něžnost věci přidá na kráse – a její opomenutí jí přidá na ošklivosti.*“ Prorok (sAs) také řekl, jak je ve sbírce Sahih Muslim: „*Ten, kdo byl zbaven něžnosti, byl zbaven veškerého dobra.*“ Dále bys měl mezi jedním a druhým zaklepáním počkat nějakou dobu, aby stihl ten, kdo je uvnitř dokončit svou očistu, modlitbu, dojíst sousto nebo to, co právě dělá. Někteří učenci odhadli tuto dobu jako čas potřebný pro pomodnění čtyř cyklů (raka'), protože mohl být zrovna na začátku nějaké modlitby. Pokud se pak stane, že zaklepeš třikrát s delším intervalem a bude ti připadat, že kdyby na tebe měl čas, tak by vyšel, pak odejdi. Prorok (sAs) totiž řekl: „*Pokud někdo z vás požádá o vstup třikrát a nebude mu povoleno vstoupit, pak ať odejde.*“ (al-Bucháří a Muslim). A nakonec, když čekáš u dveří, nečekej přímo před nimi, ale napravo nebo nalevo, tak to činil Prorok (sAs), když k někomu šel. (zaznamenáno u Abú Dáwúda).

6. Ohlášení se jménem – když klepeš na dveře a jsi tážán: „Kdo je to?“, tak neříkej: „Já“ nebo podobné výrazy, které tážajícímu nic neřeknou, nýbrž ohlaš se jménem, kterým jsi znám a nespolehej na to, že ten dotýčný tě zná – sluch občas klame a také může otevřít někdo jiný. U al-Buchářího a Muslima je výrok, ve kterém Džábir bin 'Abdilláh (rAa) říká: „Zaklepal jsem jednou na dveře Prorokova bytu a on řekl: *Kdo je?*“ Odpověděl jsem: *Já!* On řekl: *Já, já?!* Jako by se mu to nelíbilo.“ Proto se společníci Proroka (sAs) vždy ohlašovali jménem. U al-Buchářího a Muslima je zaznamenán výrok, ve kterém Abú Dharr (rAa) vypráví: „Vyšel jsem jedné noci a viděl jsem Proroka (sAs), jak se prochází sám, a šel jsem ve stínu Měsíce. Přesto mě zahlédl a zeptal se: *Kdo je to?*“ Odpověděl jsem: *Abú Dharr ...*“ Ve stejných sbírkách se píše o Umm Hání (sestře 'Alího bin Abí Tálíba a sestřenicí Proroka (sAs)), že řekla: „Přišla jsem k Prorokovi (sAs), když se myl a Fátima ho zakrývala – zeptal se: *Kdo je to?*“ Odpověděla jsem: *Já, Umm Hání.*“

7. Je slušnost přijmout omluvu pána domu, že nemůže přijmout hosta, ať už při domluvené či nedomluvené návštěvě. – Pokud přijdeš k někomu na domluvenou či nedomluvenou návštěvu a on se ti omluví, že tě nemůže přijmout, přijmi jeho omluvu. Možná, že má nějaký důvod, který ti nemůže říct. Qatáda, známý učenec z tábí'in (první generace po Prorokovi (sAs)) řekl: „Když tě lidé, které jsi přišel navštívit, odmítnou, nestůj déle u jejich dveří. Stejně, jako ty máš své okolnosti, oni mají své okolnosti a oni jsou přednější, aby byla přijata jejich omluva.“ Imám Málik řekl: „Ne každý může prozradit své důvody.“ Proto bylo ze slušnosti muslimů z prvních generací, když šli někoho navštívit, že mu řekli: „Možná, že máš své okolnosti (důvody) ...“, aby se mohl omluvit, pokud něco má. Vzhledem k důležitosti této věci a vzhledem k tomu, co by mohlo zůstat v srdcích některých, Alláh zmínil tuto věc v Koránu. Alláh říká ve verších o návštěvě a žádání o povolení vstoupit (ve významu): **A bude-li vám řečeno „Vraťte se!“, pak se vraťte. A to bude pro vás čistší. A Alláh dobře ví o všem, co děláte.** (súra Světlo, verš 28). Tato koránská etiketa nás učí se vyhýbat lžím, ke kterým se někteří uchylují, když je přijde navštívit někdo, koho nechtejí z nějakého důvodu pozvat do domu. Tímto jednáním člověk naučí své děti lžím a zanechá v srdci toho druhého nenávisť. Islám toto vše vyřešil tím, že dal právo majiteli domu se vhodně omluvit a hosta nepřijmout a dal za povinnost hostu přijmout omluvu hostitele: „A bude-li vám řečeno „Vraťte se!“, pak se vraťte. A to pro vás bude čistší.“

8. Klopení zraku při vstupu do domu hostitele – když je ti povoleno vstoupit do domu hostitele, klop zrak, abys neviděl něco, na co nemáš právo nebo bys neměl vidět a abys tím majitele domu neurazil. Ve sbírce Abú Dáwúda a Tabarániho vypráví Sa'ad bin Ubáda, že nějaký muž požádal Proroka (sAs) o vstup a stál přímo před jeho dveřmi. Prorok (sAs) mu řekl: „*Jdi stanou, vždyť žádání o povolení vstoupit je právě kvůli tomu, abys neviděl to, co nemáš vidět.*“ Ve sbírce al-Buchářího „Al-adabul mufrad“ vypráví Thaubán (rAa) o Prorokovi (sAs), že řekl: „Není povoleno člověku, aby se díval do vnitřku nějakého domu, dokud mu nebude povoleno vstoupit, a pokud tak učiní, pak jakoby vstoupil.“ Tj. pokud tak učiní, pak jakoby vstoupil do domu cizího člověka bez svolení, což je zakázáno. Ve stejné sbírce je zaznamenán výrok o 'Ammár bin Sa'íd (rAa), že 'Umar (rAa) řekl: „Ten, kdo si naplní své oči vnitřkem domu, ten se dopustil obrovského přestupku (fisq).“ Ve sbírkách al-Bucháří, Muslim a dalších vypráví Sahl bin Sa'íd (rAa), že nějaký muž se díval do bytu Proroka (sAs) škvírou v jeho domě a Prorok (sAs) měl v ruce hřebec. Když si ho Prorok (sAs) později všiml, řekl mu: „*Kdybych věděl dříve, že se díváš, propíchl bych ti tímto kovovým hřebem oko!*“ Žádání o vstup bylo přikázáno právě kvůli zraku!“

9. Zouvání a obouvání – Prorok (sAs) řekl: „*Když se někdo z vás obouvá, nechť začne pravou, a když se zouvá, nechť začne levou; a nechť je pravá první obutá a poslední zutá.*“ (Sahih Muslim a jiné).

10. Chování hosta v bytě hostitele – Prorok (sAs) řekl: „*Nechť žádný muž nevede v modlitbě muže v jeho domě ani nesedí na jeho soukromém místě - leda s jeho svolením.*“ (soukromým místem je myšleno místo v domě hostitele, které je určeno osobně jemu, nikoliv hostům, výrok Sahih Muslim).

11. Slušnost v bytě hostitele – klop zrak během doby pobytu v době hostitele a nezkoumej očima nic, co se tě netýká. Neotevírej nic zavřeného jako skříň, zásuvka, aktovka apod. ani neodkrývej nic zakrytého. Takovéto chování odporuje mravům islámu a důvěře, kterou v tobě má tvůj bratr, který tě pustil do svého domu. Dodržuj mravy islámu při návštěvě a dbej na dobré chování, získáš si u svého hostitele oblibu a respekt.

12. Výběr správného času pro návštěvu – je třeba si vybrat vhodný čas pro návštěvu. Stejně tak by délka trvání návštěvy měla odpovídat situaci a okolnostem hostitele, ale i tvému postavení u něj. Nebud' proto u něj dlouho, abys nebyl na obtíž; a nechoď v nevhodný čas jako čas jídla, spaní či odpočinku.

13. Respektování starších při diskusi – Prorok (sAs) řekl ve správném výroku: „*Gabriel mi přikázal, abych dával přednost (tj. v řeči) starším.*“

14. Slušnost při pozdravu – když vejdeš do domu hostitele, pozdrav všechny. Pokud bys pak chtěl každého pozdravit zvláště (podáním ruky), pak začni starším, znalejším nebo zbožnějším apod. Prorok (sAs) řekl: „*Požehnání je se starými z vás.*“

15. Slušnost sezení s ostatními hosty v bytě hostitele – Ve výroku je, že: „*Prorok (sAs) zakázal, aby si muž sedl mezi dva muže bez jejich svolení.*“

16. Slušnost u jednání se staršími – Prorok (sAs) řekl: „*Není z nás ten, který nerespektuje starší, nesmiluje se nad malými a nerespektuje práva učeného z nás.*“

17. Slušnost mezi přáteli stejného věku a vzdělání – poslechni si, co nás učí Prorok (sAs) o slušnosti v přátelství a shromažďování mezi mladými a o dávání přednosti starším před mladými: Málik bin Huwajrith (rAa – jeden ze společníků Proroka, sAs) řekl: „*Přišli jsme k Prorokovi (sAs) – a byli jsme mladíci přibližně stejného věku – a zůstali jsme u něj dvacet dní. Prorok (sAs) byl po celou tu dobu mírný a milostivý, až když si o nás myslel, že se nám stýská po našich rodinách, zeptal se nás na ně a my jsme mu odpověděli; poté řekl: Vraťte se ke svým rodinám a buďte s nimi, uče je a přikazujte jim (tzn. vzdělávejte je v islámu); a když nastane čas modlitby, nechť někdo z vás svolá k modlitbě a nechť vede modlitbu nejstarší z vás.*“ (al-Bucháří a Muslim).

Nechť nás Alláh učiní z těch, jež příkazy Jeho plní a snaží se získat Jeho uspokojení a jež se Jeho hněvu obávají.

Kázání přednesl v Pražské mešitě imám mešity šejch Ahmad al-Khadhmi

Muslimský hřbitov v Olomouci - Černovíře

Vojenský hřbitov v Olomouci – Černovíře vznikl v roce 1869 připojením ke hřbitovu civilnímu, založenému někdy kolem r. 1840. Je unikátní tím, že jsou zde pohřbeni příslušníci c. k. rakousko-uherské armády, carské ruské armády, i později armády československé.

Od vyhlášení první světové války v r. 1914 do konce roku 1919, kdy byl válečný stav oficiálně ukončen, bylo na tomto hřbitově pohřbeno 3.218 vojáků minimálně třinácti národností. Po exhumacích několika stovek ostatků (mezi nimi i 39 tureckých vojáků v roce 1959) se počet válečných hrobů z doby 1. světové války podstatně snížil.

Vojáci pohřbeni na tomto hřbitově v letech 1914 – 1919 se stali v drtivé většině obětí krvavých bojů na východní frontě, kde proti sobě stály armády Rakouska-Uherska a Ruska. Tito vojáci byli z fronty přiváženi do olomouckých nemocnic a bezprostřední příčinou jejich úmrtí byla vedle střelných zranění, utrpěných na bitevním poli, především těžká onemocnění či epidemie.

Podle dochovaného plánu hřbitova z roku 1928 a seznamu zde pohřbených vojáků je zřejmé, že hřbitov byl rozdělen do několika skupin hrobů. Jeho nejstarší část se nachází jižně od křesťanské kaple. V jihozápadní části tohoto prostoru byli pohřbíváni důstojníci. Pohřebiště vojáků muslimského vyznání bylo vybudováno při východní hranici hřbitova. Kolem stavby otevřeného

muslimského pavilonu bylo v řadách rozestavěno 65 kamenných náhrobků pro pohřbené turecké spojence, vojáky z Bosny a Hercegoviny a ruské zajatce. Je jasné, že muslimské hroby tvořily malou část hřbitova, většinu jeho plochy zaplňovaly hroby vojáků katolického a evangelického vyznání.

Do roku 1951, kdy hřbitov spravovala Posádková nemocnice na Klášterním Hradisku, byl tento objekt udržován, ovšem za nového správce, jímž se tehdy stal JNV v Olomouci, začal hřbitov rychle chátrat a mnohé náhrobky byly zničeny.

Po téměř padesát let trvajícím devastaci byla tato kulturní památka, chráněná mezinárodními konvencemi, v žalostném stavu. Teprve před několika lety se konečně našly prostředky na to, aby z tohoto hřbitova bylo zachráněno to, co ještě bylo možné zachránit.

Na snímcích je muslimská část hřbitova.
Vladimír Sářka

**Na přelomu září a října letošního roku přišel do Pražské mešity dopis solidari-
zující s muslimy u nás. Uveřejníme jeho
doslovné znění i odpověď na něj:**

Otevřený dopis Seniorátního výboru Pražského seniorátu Českobratrské církve evangelické muslimskému společenství z Pražské mešity v Praze Kyjích

**Vážený pane Vladimíre Sářko,
Vážení členové muslimské obce v Praze,**

Zaregistrovali jsme u nás v letošním roce nárůst různých projevů nesnášenlivosti vůči muslimům a jejich víře. Máme na mysli např. popsání Pražské mešity hanlivými nápisy a pověšením prasečích hlav na její vrata, stejně jako černožluté plakátky, falešně kombinující vytržené citáty z Koránu v články Všeobecné deklarace lidských práv, které se v poslední době objevují na veřejných místech v Praze.

Jako křesťané si uvědomujeme nevhodnost snižování víry druhého, zvláště je-li ve společnosti v menšině. Podle našeho názoru svědčí zmi-

Dopis křesťanského společenství

ňované podobné projevy o nárůstu xenofobie a nesnášenlivosti v části naší společnosti, kterým je třeba čelit.

Proto chceme tímto dopisem vyjádřit pražským muslimům svou solidaritu. Jsme přesvědčeni, že křesťané a muslimové spolu mohou a mají dobře vycházet.

Dovedeme si představit, jak nepříjemně by na nás působilo, kdyby někdo podobným způsobem snižoval naši víru. Oceňujeme proto umírněnost, s níž reagujete na zmiňované projevy nesnášenlivosti.

Jménem Seniorátního výboru Pražského seniorátu Českobratrské církve evangelické vám přejeme vše dobré.

*Lýdia Mamulová, seniorka Pražského seniorátu ČCE
Ing. Petr Kraus, CSc., seniorátní kurátor*

Odpověď Islámské nadace a Muslimské obce v Praze

Vážený přítelé z Pražského seniorátu Českobratrské církve evangelické,

jsme velice potěšeni a příjemně překvapeni vašim dopisem a vyjádřením solidarity s naší muslimskou obcí. Stejně jako vy jsme i my přesvědčeni, že křesťané, muslimové i jiná vyznání spolu mají dobře vycházet. V základech našich věrouk není nic, co by vyvolávalo jakékoliv nepřátelské postoje vůči druhým.

Činy extrémistů proti naší komunitě, které zmiňujete ve vašem dopise, jsme veřejně odsoudili. Nejednalo se pouze o ničení soukromého majetku, ale motivem útoku na naši mešitu a vylepování protiislámských letáků byla podle

našeho názoru především nenávisť a pokus o provokaci. V Evropě dochází k útokům nejen na muslimy, ale také na jiné menšinové skupiny, které se liší od většinového obyvatelstva např. svou vírou, národností nebo barvou pleti. Každý z nás je ovšem jiný a nenávisť těchto lidí se může v budoucnu obrátit téměř proti komukoliv.

V Koránu je věta určená muslimům, kde se praví, že: „...od ostatních uslyšíte mnoho zlého. Budete-li však trpěliví a bohabojní, shledáte, že to patří k podstatě věcí.“ Význam verše je takový, že trpělivost neznamena slabost, ale na-

opak sílu. Proto jsme nijak nereagovali, zvláště když se jednalo o první podobný incident. Myslíme si však, že by jej společnost i státní orgány měly brát vážně a nenechávat žádný prostor k podobným projevům nenávisť. Jsme přesvědčeni, že cílem těchto akcí je nejen trapný pokus o urážku a hanobení přesvědčení, ale také snaha o vyprovokování reakce ze strany muslimů, na které by extrémisté mohli stavět své další konstrukce.

Vedení Islámského centra v Praze si velmi váží vaší reakce i dalších podobných projevů solidarity. Sami však vidíme velký rozdíl mezi větši-

nou společností, jejíž se cítíme být součástí, a hrstkou extrémistů, která se z ní sama vyčleňuje.

Závěrem si dovoluujeme vyslovit pozvání k návštěvě zástupců vaší církve v našem Islámském centru v Praze 9 – Kyjích.

V Praze dne 7. 10. 2009

Ing. Lazhar Maamri - předseda Islámské nadace v Praze
Dr. Vladimír Sáška – předseda Muslimské obce v Praze

BEZDŮVODNÉ ODKLÁDÁNÍ POVINNÉ POUTI DO MEKKY

Otázka:

Jaké je pravidlo ohledně toho, kdo bezdůvodně odkládá hadždž, ačkoli má prostředky a je schopen jej vykonat?

Odpověď:

Chvála Alláhu a požehnání a mír Poslu Alláha.

Kdokoli, kdo je schopen vykonat hadždž^[1] a nevykoná povinný hadždž, páchá velké zlo a vážný hřích. Co musí takový člověk učinit, je kát se k Alláhu za tento čin a pospíšet si k vykonání hadždže, protože Alláh říká (výklad významu):

„A Alláh uložil lidem pouť k domu tomuto (tj. Ka'ba v Mekce) pro toho, kdo k němu cestu může vykonat. Však ten, kdo nevěří. . . vždyť Alláh věru je soběstačný a obejde se bez stvoření veškerého.“ (Áli 'Imrán: 97)

A Prorok **صل الله عليه وسلم** řekl: „**Islám je postaven na petici: vyznání, že není boha kromě Alláha a že Muhammad je Jeho posel, vykonávání povinných motlíteb, platbě zakátu, půstu v měsíci ramadánu a vykonání pouti k Domu** (ke Ka'bě).“

Sahíh, obecně přijímaný.^[2]

A Prorok **صل الله عليه وسلم** řekl, když se jej Džibríl, mir s ním, zeptal na význam islámu: „**Znamená to vyznat, že není boha kromě Alláha a že Muhammad je Jeho posel; konat povinné motlíteb; platit zakát, postit se v měsíci ramadánu; a vykonat pouť k Domu, má-li na to člověk prostředky.**“^[3]

A Alláh je Zdrojem moci.

Převzato z Medžmú' Fetawá' we Mekálátí Mutenewwi'a li Samáhati š-Šejch 'Abdulaziz ibn Báz, rahimahulláh, 16/359

Přeložil Lukáš Větrovec

[1] Pouť do Mekky, povinná jedenkrát za život.

[2] Zaznamenali al-Buchárí, hadís č. 8; a Mu-slim, hadís č. 16.

[3] Zaznamenal Muslim ve svém Sahíh pod č. 8, jde o část hadísu 'Omara ibn al-Chattába, kéž je s ním Alláh spokojen.

Účet UMO

Po získání registrace zřídilo Ústředí muslimských obcí účet u Komerční banky.

Na něj můžete posílat finanční pomoc, která by pomohla hradit tisk a rozesílání časopisu Hlas.

Za případnou pomoc předem děkujeme.

Číslo účtu UMO:

35-3724050277 / 0100

V Praze dne 13. 12. 2009
25. dzu l-hidždža 1430
Majitel a vydavatel:
Al Ittihad Al Islami
Ústředí MO v České republice
Na tomto vydání spolupracovali:
RNDr. Vladimír Sáška, Lukáš
Větrovec, Jana al-Oukla,
Kateřina Stanieková.
Redakce:
Blatská 1491,
198 00 Praha 9 - Kyje
Tel.: 281 918 876,
fax: 281 917 414
e-mail: praha@muslim.cz

Registrace: MK ČR E 11633

